

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 90

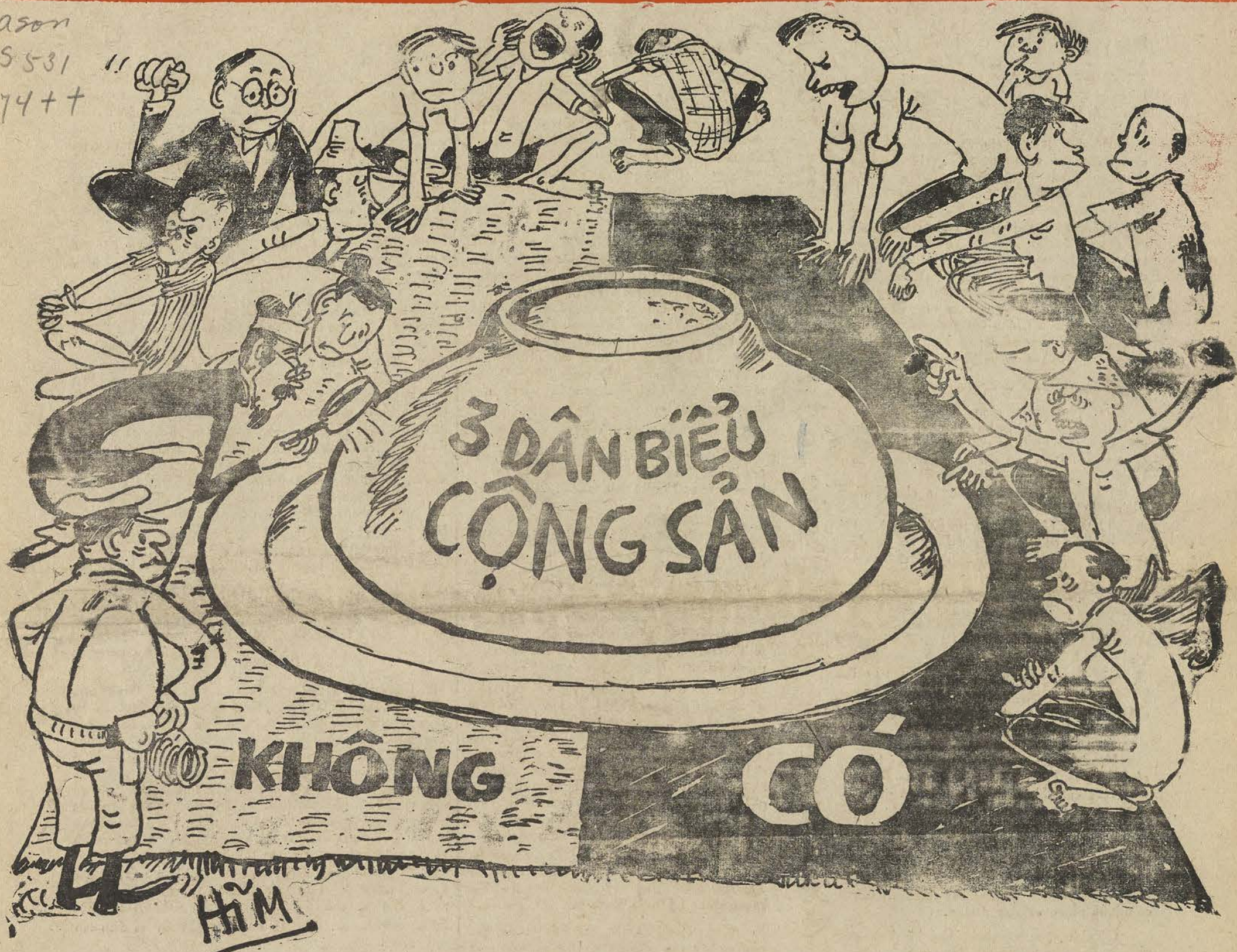
10

TUẦN LỄ TỪ 04-12
ĐẾN 10-12-1969

CHỦ TIỆM, kiêm ĐẦU BÉP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.80

Wason
DS 531
C74++

danh dự và tội lỗi

Khối Độc Lập của Hạ viện vừa biểu diễn một màn coi được khi nhận định về cái vụ gọi là Cộng sản trong Hạ viện mà những người đang bị nhắc nhở như những kẻ đầy tội lỗi là quý vị dân biểu Trần Ngọc Châu, Hoàng Hồ, Phạm Thế Trúc. Ngoài ra, còn nhiều vị lo cái mũ xiếc một ngày đẹp trời nào đó chụp đúng đầu mình. Vì cứ theo dân biểu Trần minh Nhựt thì, còn hồ sơ hai mươi dân biểu Cộng Sản nữa.

«Hãy trút họ khỏi Hạ viện nếu họ có tội hoặc rửa tội cho họ, phục hồi danh dự cho họ, nếu họ vô tội». Đó là ý kiến của Khối Độc Lập. Cũng tạm coi như ý kiến của tuần báo Con Ong. Thứ bảy này, Khối Độc Lập sẽ mở cuộc tham luận tại Hạ viện. Người ta hy vọng không một vị dân biểu nào có quyền vắng mặt. Vắng mặt là phản quốc. Bởi rằng thì là cuộc tham luận sẽ đưa đến nước đôn Hành Pháp vào chân tường để Hành pháp

«tháo khoán» hồ sơ thân Cộng của một số dân biểu, không cho Hành pháp chơi trò ú tim ngáo ộp, nhỏ giọt hồ sơ nữa. Hoặc nếu Hành pháp không trưng được hồ sơ nào cụ thể, Lập pháp sẽ có thái độ. Điều Con Ong chắc chắn nhất là Hành pháp sẽ tháo khoán hồ sơ Cộng sản, Không lẽ Tổng thống Nguyễn văn Thiệu dư thì giờ chơi trò ú tim với các ông Hoàng Hồ, Trần Ngọc Châu? Vậy đã đến lúc Hành pháp cần mở

cái ung nhọt đau đớn của chế độ đi. Thằng nào có tội hãy bắt nó chịu tội. Đừng mập mờ thêm để những thằng khốn nạn cứ gang họng kêu bị chụp mũ Cộng Sản. Và dân chúng hoang mang chẳng hiểu mô tê gì, «Một lần rồi chôi», mọi người đều muốn thế. Hành pháp hãy quyết gấp vụ Cộng Sản trong Hạ viện đi. Chúng ta trông chờ kết quả cuộc tham luận của Khối Độc Lập.

CON ONG

CO
UNI
FEDS
LIC

CẦN GẤP RÚT TRUẤT QUYỀN CÁC DÂN BIỂU THÂN CỘNG

Tính đến cuối tháng 11-69, TT Thiệu đã gửi sang Hạ viện tất cả ba hồ sơ của các Dân biểu được hành pháp coi như thân cộng.

Khi chuyển hồ sơ sang Hạ viện, chính quyền của TT Thiệu dĩ nhiên muốn nhờ bàn tay Hạ Viện truất quyền dân biểu của họ chiếu theo điều 37 và 38 của Hiến Pháp. Xong xuôi rồi thì chính quyền mới có thể áp dụng các thủ tục pháp lý, bắt giữ hoặc đưa ra tòa.

HẠ VIỆN ÁP DỤNG CHIẾN THUẬT CON RỪA

Trong khi Hạ Viện chưa xét xử 3 dân biểu bị Hành Pháp buộc tội thì Khối Độc Lập Hạ Viện lên tiếng chỉ trích Hành pháp đã không trưng đầy đủ các bằng chứng cụ thể về các hành động làm lợi cho CS của 3 dân biểu này. Riêng ông Trần Quý Phong thì cho rằng chính quyền đã chỉ dựa vào các cung từ của các Cán bộ CS để buộc tội 3 vị này mà thôi.

Hồ sơ thân cộng của 3 dân biểu Phạm Thế Trúc, Hoàng Hồ, và Trần Ngọc Châu vẫn được giữ kín. Nhưng căn cứ vào tin tức báo chí và lời tuyên bố của một số dân biểu, người ta có cảm tưởng rằng, ngoài ông Trúc có những lời lẽ Cộng Sản chính thống nhằm «mạt sát» nền đệ nhị Cộng Hòa trong cuộc họp báo tại Đông Kinh, ông Châu và ông Hoàng Hồ chỉ bị buộc vào cái tội đã bị móc nối hay móc nối người khác vào hệ thống cán bộ CS năm vùng.

CÁI KHÓ CỦA TỒNG THỐNG

Với đồng đảo cố vấn pháp lý, TT Thiệu, khi quyết định chuyển hồ sơ sang Hạ Viện, nhất định phải có bằng cứ cụ thể về các hoạt động có lợi cho Cộng sản của mấy ông Dân biểu.

Nhưng vấn đề pháp lý đặt ra cho Hành Pháp là:

- 1) Bằng cứ đó cụ thể tới mức nào?
- 2) Nếu cụ thể, thì các bằng cứ đó đã đầy đủ để ghép họ vào điều 37, 38 và điều 4 của hiến pháp chưa?
- 3) Tuyên bố có lợi cho CS đã phải là cán bộ CS chưa?
- 4) Bị Cộng sản móc nối mà không tố cáo thì có thể bị ghép vào tội gì? Có thể bị truất quyền dân biểu không?
- 5) Cung từ của cán bộ CS có giá trị tới mức nào?

BAO GIỜ HẠ VIỆN HỘI BỬ 3/4

PHIẾU?

Ngay khi mà Hành Pháp trưng đủ bằng cứ cụ thể và đầy đủ thì quyết định thực tế và cuối cùng của Hạ Viện vẫn còn có thể có nhiều bất ngờ vì lẽ số các Ông dân biểu họp trong mấy tháng gần đây ít khi hội đủ 102 người nghĩa là túc số «thuận» tối thiểu để có thể truất quyền một dân biểu. Nếu như hội đủ túc số 102 người thì một vài dân biểu vì cảm tình bằng hữu, địa phương hay chính trị vẫn có thể bỏ phiếu «không thuận».

Cứ nhìn vào cái cảnh hội họp thất thường của các ông dân biểu cũng như cái tinh thần «trách nhiệm cao cả» của hội người ta thấy Hạ Viện thật khó mà tiến tới được một quyết định song phẳng và đứng đắn về việc truất quyền 3 ông dân biểu thân cộng.

UY TÍN CỦA HẠ VIỆN ĐI VỀ ĐÂU?

Nếu quả thật 3 ông Trúc, Châu, Hồ là CS mà Hạ Viện không hội đủ túc số truất quyền thì uy tín của nền đệ nhị Cộng Hòa nói chung và của cơ quan lập pháp nói riêng sẽ chẳng còn được là bao dưới mắt dân chúng.

Nếu Hạ Viện không trừng phạt nổi những dân biểu CS thì đương nhiên dân chúng chống Cộng sẽ đứng lên trừng phạt lấy. Dân chúng đang sốt ruột chờ thái độ của mỗi dân biểu trong cuộc xét xử 3 ông Trúc-Châu-Hồ. Đây là cơ hội dân chúng đánh giá lập trường chống cộng và lòng yêu nước của các dân biểu

— Trước hết, chúng tôi xin minh xác ngay là chúng tôi không có ý làm bài luận về «Danh Từ» hay nêu ra những nhận xét về việc dùng danh từ cho chính xác. Chúng tôi chỉ đề cập đến một vài điều «chướng tai gai mắt» ở ngay quanh ta. Chướng tai đối với những lời nghe được, và gai mắt đối với những gì nhìn thấy.

ĐÁNH VẬT VỚI DANH TỪ

Tuy nhiên người dân Đô thành (và rất có thể là toàn quốc nữa) đau xót mà nhận thấy rằng không phải chỉ có giới bình dân mới... đánh vật với danh từ. Những chỉ thị: «Cấm không được hút thuốc» thay vì «Cấm hút thuốc» hoặc «không được hút thuốc» được phổ biến khắp nơi không làm người ta buồn bằng một tờ báo nọ đã mang tên TIN ĐIỆN (dấu hỏi)—ý hẳn nhà báo muốn khoe là tin tức được báo mình loan truyền nhanh như điện (dấu nặng)—

SĨ, SĨ VÀ SĨ

Từ một cô đào hát tự xưng là nghệ sĩ, đến ông lính tự xưng là chiến sĩ. Có ông còn rao kết bạn như sau: «Thiên thân mũ đỏ, 20 tuổi đời, 3 tuổi lính v.v...»

Không cứ các cô đào, các ông lính tự thời phòng quý vị luật sĩ, được sĩ tuy chẳng dạy luật hay được được ai cũng vẫn tự xưng là luật sư, được sư (l) — Tự xưng như vậy có thể là vì sợ ý nên không đáng trách. Buồn cười nhất là chính quyền đã xưng dùng một cách khá lố bịch trong những Thông cáo đại khái như: «Bà luật sư Thị Trường Dalat đã tới thăm chợ và nhận thấy v.v.» hay «Được sư Tổng trưởng vừa quyết định...» Sở dĩ có cách dùng chữ mà quái như trên là vì đã có sự ngộ nhận. Người ta có thể nói: «Bác sĩ X, Tổng trưởng Giáo dục» và Bác sĩ (docteur) là một cấp bậc đại học (un grade-universitaire) khác với danh từ thông thường bác sĩ là một ông thầy thuốc. Cũng vì thế, người ta không thể nói: Luật sư X, Tổng trưởng Tư pháp» vì Luật sư không phải là một cấp bậc đại học mà chỉ là một nghề. Mà khi đã là nghề thì một ông Y hay Z không có thể vừa hành nghề Luật sư vừa làm Tổng trưởng! Ta lấy ngay thí dụ nôm na cho dễ hiểu. Nếu nói được «Luật sư Thị trường» thì cũng có thể nói được «Thầu khoán Đồng Lý» hay «Buôn lịch nghị sĩ».—(1)

Qua mấy thí dụ trên, ta thấy chẳng cần phải có một vốn liếng ghê gớm gì mới tìm ra được những chướng tai gai mắt mới kể, mà sở dĩ nó đã và sẽ tồn tại mãi là vì người Việt ta ưa dễ dãi «sao cũng được». Nhưng chịu khó bót dễ dãi đi một tý, ta phải nhận thức rằng những lầm lỗi về danh từ đó có hại đến uy tín quốc gia phần nào qua những con mắt ngoại quốc ưa xét đoán và đánh giá ta trên nhiều khía cạnh. Ta thường đọc sách, báo Pháp, Anh, Nhật v.v. Ta gần như yên trí rằng cách viết đến cách in cách xếp chữ, danh từ nào cũng đúng. Không có vấn đề sai văn phạm, không có vấn đề in lộn, sắp sai. Vậy thì chừng nào ta mới thấy cần thận trọng trong việc dùng danh từ?

(Còn tiếp)

— (1) Xin minh định rằng danh từ luật sĩ do Thượng Chí Phạm Quỳnh dịch từ tiếng Avocat của Pháp.

Bốc mã

CẢ PHẠNG

NHÀ NƯỚC CỬA MÌNH

Sau khi nhận ăn lương Con Ong để làm nghề «bốc mã», tính sổ ra Cả Phạng đã «bốc mã» được đến trên hai chục vụ; cho đến nay thì thấy nhà nước đã ngưng ngay cửa mình được vài vụ. Ấu đây cũng là một điểm son son thiếp vàng của nền đệ nhị cộng hòa. Theo đúng câu «tốt phở ra, xấu xa đây lại», Cả Phạng tạm ngưng phạng để viết về vài cái cửa mình đó.

— Việc đầu tiên là Tổng cục An ninh quân đội đã hỏi thăm bản báo chủ tiệm Minh Võ để «mượn tờ số tổ hạm của Trung sĩ I Trần Văn Thịnh đăng nghiên kiến thiết tưởng cũng cần ghi lại là Trung sĩ I Thịnh đã tổ thượng cấp là Trung úy Nguyễn Văn Đồi là hạm, là tham những. Trung úy Đồi (trưởng phòng tuyển mộ nhập ngũ Ba Xuyên) chỉ như trâu bị kiến đốt trong khi đó Trung sĩ I Thiệu khốn khổ khốn nạn, thế rồi ứ lòng ca bài «ôi ta buồn ta đi lang thang chỉ vì dẫu». Nè Trung sĩ I Thịnh có «đi lang thang» thì đi lang thang ở vùng Quốc gia nghe, đừng có đi lang thang vào... mặt khu mà khổ vợ khổ con! Cứ mua báo Con Ong mà đọc, có gì mới lạ ta sẽ nhắc cho.

— Việc thứ nhì là ty Công Chánh Gia Định đã «son phết» lại «con đường mòn Hồ chí Minh ở Trung Chánh. Cả Phạng gửi tới hậu thư ra hạn một tháng, mới được một tuần Ông Công Chánh Gia Định đã xắn tay vào việc, Đáng khen lắm, cho «vingt sur vingt». Nhưng nhìn kỹ lại thì ô hay, sao ông lại lấp ò gà bằng đất? Ông toan tính biểu diễn một trò... «dán bùa l... mèo» cho dân người sao? Ông Công chánh Gia Định ơi, có thương thì thương cho chó, xin cho ít đá và ít nhựa để nó chịu được lâu lâu một tí. Trước kia đường ò gà dân chỉ bị gãy xương sườn, vỡ xương dít; nay ông lấp đất, xe 10 bánh chạy nó... bốc mã lên, ò gà vẫn hoàn ò gà lại thêm cát bụi mịt mù trời sầu đất thăm, dân lại thêm cái bệnh ho lao nữa thì phúc đức quá! Ông Công chánh Gia Định à ráng làm từ tế khi nào xong ta sẽ đãi ông một chầu nhậu tại Tiệm Con Ong hoặc tại quán Tôm Cua đường Nguyễn Thái Học chính có chủ nhân thơm phức hầu hạ đấy.

(Quảng cáo hộ các cô này đây nhé, cho ta tý... tiền lẻ! Nếu không làm từ tế thì chẳng những đêch được dớp mà là bắt phải ăn thứ khác...

KHỒ DÂN ÁO RÁCH

Dân nghèo ở đường Trần Cao Văn Phú Nhuận vừa mới phàn nàn với Cả Phạng rằng đã từ ba năm nay họ ngưng tay xin Tổng Giám Đốc điện lực VN và ông Tổng Trưởng Công Chánh bố thí cho tý điện để họ đỡ khốn khổ khốn nạn với bọn cho câu điện với giá chợ đen 20đ một ký. Nhưng cả 2 ông ngoảnh mặt đi y như anh trợ phứ keo kiệt bị dân cái bang xoè bàn tay ra ca bài «con cá sống vì nước». Đối với dân nghèo thì hai ông keo kiệt nhưng đối với dân giàu thì hai ông tỏ ra... hào hoa phong nhã lắm. Những villa, nhà lầu hoặc cao ốc ở chung quanh và ở ngay chính khu vực này thì dù họ chưa xây xong hai ông đã... xum xoe «để đây em bắt điện cho»? Ô hô, dân áo rách muốn đời vẫn là thứ dân bị bạc đãi, đi đường thì bị chó cắn (chó cắn áo rách mà lỵ!) và đi xin điện thì bị lơ huyền lơ. Ồi điều cao đứt giây ời là điều cao đứt giây!

ÔNG GIÁO DỤC BIẾT KHÔNG?

Song song với cuộc loạn đả tại Đại học văn khoa Saigon thầy chẵn g ra thầy khiến lau nhau cá mè một lứa, tại trường Cao đẳng hóa học thuộc trung tâm Quốc gia kỹ Thuật Phú Thọ cũng đang có... chiến dịch Đông Xuân. Mở đầu chiến dịch này là giảng sư và giảng nghiệm viên thoi ông Giám đốc. Trên giấy trắng mực đen gửi đi các chốn «lầu son gác tía», các cụ giảng sư và giảng nghiệm viên đã tổ ông Giám đốc một mình một chợ nhập nhèm tờ chức kỳ thi nhập học năm thứ ba ban kỹ sư niên khóa 69-70. Tiếp theo đó là các sinh viên có bằng cử nhân giáo khoa Khoa học ngập nghề cái bằng kỹ sư tổ ông Giám đốc trường Cao đẳng hóa học là muốn hạn chế số thí sinh để một số cha con thì mí nhau. Đây là một cuộc thi chạy, nước rút nên ngày 27-10 ra thông cáo về kỳ thi, 28 là hạn chót nộp đơn và 29 là ngày thi. Khiếp, làm gì mà học tốc thế hở ông Giám đốc? Ông làm cho sinh viên chạy rừ cả căng lại, anh nào ngã bở nhào vào nhà ông thì có châu... Thảo nào mà chẳng có cái cảnh người không đủ điều.

kiện dự thi vẫn được dự thi và được chấm đầu.

Ông Tổng trưởng giáo dục ơi, ông có thấy ông đang đau bụng đi tả không đấy? Bệnh đã vào đến tâm can tỳ phế rồi mà ông vẫn ăn ngon ngủ yên được thì lạ thật!

« GIA ĐỊNH QUỐC »

Một buổi chiều ta đang ngồi phờn rồn gãi sồn sột thì một người quen đến hỏi ta rằng :

— Nay Cả Phụng, anh có biết cái « Gia định quốc » nó nằm ở đâu không.

Cả Phụng vốn là con dân Gia định mạng sống nằm trong tay quan đầu tỉnh họ « Nguyễn » nên nghe câu hỏi này thì lấy làm ức lắm bèn si và cho hẳn ta một trận. Hần hề hề cười ;

— Không gọi là « Gia định quốc » sao được khi mà một mình Gia định có riêng một luật pháp ?

Ta hỏi lại. Hần đáp :

— Nay nhé, công tư chức và quân nhân của cả nước này làm tháng nào lãnh lương tháng đó, riêng tại Gia định các cán bộ xã ấp làm có khi đến ba tháng mà chẳng có lương. cán bộ dúi dài cả ngày ra. Hồi quan đầu tỉnh, quan bảo tại xã ấp chúng nó ngu chúng nó làm không đúng thủ tục hành chính. Chúng nó ngu thì chúng nó mới làm xã ấp, nếu nó khôn như quan đầu tỉnh thì nó đã làm quan đầu tỉnh!

— Còn gì nữa không ?

— Còn chứ! Theo Hiến pháp VNCH cán bộ xã ấp thì đương nhiên được hoãn dịch, nhưng « hiến pháp của Gia Định Quốc » do ông Phó quốc vương là Nguyễn thôn Độ ký thì... đuổi một mớ về đi lính...

Ta nghe hẳn kể, nóng mặt hỏi tiếp.

— Còn gì nữa không ?

Hần lại gật đầu :

— Còn chứ! Các cán bộ xã đương nhiên được

hoãn dịch thế nhưng lại có thêm cấp giấy hoãn dịch cho con nhà người ta. Thế cho nên nhiều cán bộ không dám thò đầu đi đến đâu chỉ loanh quanh ở nhà mĩ vợ và vì thế dân Gia định chiếm giải quán quân về... đồng con. Có đôi lúc cấp trên thương lo cho cái giấy hoãn dịch thì lại hoạch học nọ kia, đòi giấy cũ quá hậu cả hàng năm trước đòi bản sao căn cước, đòi...

Ta nhức óc, hỏi ngang.

— Còn gì nữa không ?

Hần vẫn gật đầu.

— Có chứ!

Ta ù té chạy hẳn đuổi theo túm lấy, hỏi,

— Mày chạy đi đâu đó ?

Ta hồn hồn đáp :

— Ông dọn nhà về Saigon! Ông ở ở đây nữa!

Chạy được ba bước ta mới sức nhớ Saigon thóc cao gạo kém, nhà khó mượn... Ta bèn đứng lại, nước mắt rơi làch. Khóc lút cả đất Trung Chánh, ta gào lên câu hát « Chiều nay biết về nơi đâu... »

THANH CHIÊU THÀNH... LINH MỤC

Sáng thứ hai vừa rồi ta gặp tên ký giả « cao nhất nước » Thanh chiêu đi qua cửa Con Ong, mặt nó buồn rười rượi. Ta vẫy nó lại hỏi, nó bảo vừa dẫn phái đoàn họa sĩ trẻ vào nằm giữa mặt khu địch về. Hỏi nó sao buồn nó đáp « buồn vì thấy đời khốn nạn thấy mẹ! » Ta gan mồi nó mới tiết lộ cho biết là trong khi đang lễ nó đi phải làm công tác chiến tranh chính trị ấy thì nó lăn vào

làm và thắng phải làm thì đi đến làm. Ta hỏi kỹ hơn. Nó đáp rằng :

— Trước cả 10 ngày trời phái đoàn vào căn cứ kiến nó đã lên trình bày với sư đoàn 5 BB, sư đoàn 5 Sư đoàn 5 B, Trung đoàn 8. Trung đoàn 8 có Thiếu tá Chiến tranh chính trị Nhu lo về vụ này. Bó Nhu... thế nào mà khi phái đoàn được trực thăng vận đến căn cứ Kiến có cả Đại tá Trung đoàn trưởng đi hướng dẫn thì một nhóm lính Công giáo tập trung ở sân ngõ gác nhàn nhàn. Ông nọ hỏi ông kia.

— Cha đâu? Cha đâu?

Nó ngạc nhiên hỏi một người lính mới hay là họ được lệnh đón phái đoàn. lính mục Công giáo đến làm lễ tại đây. Thanh Chiêu nghe đáp suýt nữa thì chết giặc. Căn cứ này chỉ được biết mục đích của phái đoàn khi nghe lời phi lộ của Đại tá Lê nguyên Vỹ.

Ồ! Thiếu Tá Nhu ơi, ông « chiến tranh chính trị » kiểu này thì bố ai còn dám đến chơi với Trung đoàn của ông nữa? Ông quan niệm « chiến tranh chính trị » với nhân dân hay chỉ... « chiến tranh chính trị với thượng cấp »?

RỪNG NHẠC!

MUỐN CÓ CUỐN BĂNG NHẠC VỪA Ý XIN MỜI TỚI :

Võ Tánh Thâu Băng

30 Võ Tánh Saigon

nửa đùa nửa thật

GÃ THÂM

TUẦN LỄ CẬU CHÓ RA TÒA

Sau khi phát hành đã được một tháng và đã bán gần hết, tiểu thuyết Cậu Chó của Ma Sư Trần Đức Lai đã bị Bộ T.T. ra lệnh tịch thu đồng thời thông cáo của Bộ TT về Cậu Chó còn nói nhiều thủ tục đang được thực hiện để đưa tác giả Cậu Chó ra tòa. Nguyên nhân truyện Cậu Chó quá ư khiêu dâm, có hại vv...

Ma Sư Trần Đức Lai, người chuyên viết truyện ma trên các báo, là bạn của bọn CO. Người tên thật là Mông Thâm Thúy Hằng tức Tô Văn. Người có bệnh liệt dương từ lúc mới lọt lòng mẹ, tức là Cậu Chó của người thực sự, không hoạt động, cục cựa một ly ông cụ nào được, mề cho nên người bên tưởng tượng ra một cậu chó... cứng suốt ngày và bự như cậu chó của gã Lao Ái trong Đông Chu Liệt Quốc để tự giải tỏa những ức kiềm ước chứa chất trong nội tạng. Sự thực là Mông Thâm Thúy Hằng chỉ đi mồm vậ thôi, đời tư của anh sáng choang như ngọn đèn dầu lạc. Bọn CO tuy không đọc Cậu Chó của Tô Văn nhưng cũng phải nhận rằng Cậu Chó của anh quá có... chó thật. Có điều vì nó là sản phẩm Giao Chỉ, nên nó vươn chưa chó bằng những bạn chó của nó bán đây ở trung tâm thủ đô, tức là loại sách báo khiêu dâm của Mèo. Tuy vậy, dù có cảm tình với Mông Thâm Thúy Hằng, bọn CO cũng phải nhận rằng việc cấm Cậu Chó tới tay bọn trẻ con là một việc làm phải của Bộ Thông Tin, tuy có hơi muộn, Cái hại lớn là vì Cậu Chó bán chạy, bọn lái sách sẽ bắt chước tung ra thị trường tiểu thuyết ở đây những cuốn khác tương tự như Cậu Chó để hốt bạc. Sẽ có những thằng viết lách lem nhem nhận tiền lẻ của bọn lái sách để bắt chước Tô Văn viết ra những truyện khiêu dâm hơn Cậu Chó đem bán.

Một vài tờ nhật báo đã kích Cậu Chó của Tô Văn có đề cập tới trường hợp của Sở Phối Hợp Nghệ Thuật của Bộ TT. Cái sở có cái tên lạ này đích danh là Sở Kiểm Duyệt. Vì muốn rả hình nên người ta gọi Sở Phối Hợp Nghệ Thuật. Sở này chuyên làm khó các văn sĩ cần giấy phép để xuất bản sách, nhưng đặc biệt đã cho Cậu Chó hiên ngang ra đời. Các nhật báo đã đề cập đến trường hợp có thể một nhân viên nào đó của Sở Phối hợp... của Cậu Chó, Thông Cáo về Cậu Chó của Bộ TT cho biết rằng người in Cậu Chó đã vi phạm luật kiểm duyệt ở chỗ cho in cả những đoạn cậu chó đã bị Sở Phối Hợp bắt đi.

Nhưng kính thưa ông Tổng Trưởng TT, quý bộ còn

có luật nạp bản trước khi cho phát hành. Nếu in sai, tại sao nhân viên quý bộ không tịch thu Cậu Chó ngay? Tại vì nhân viên lơ là ư? Hay vì cậu chó sáng phú thủ tục nạp bản? Đẳng nào thì Sở Phối Hợp Nghệ Thuật của quý bộ cũng có hành động lem nhem trong vụ Cậu Chó. Dù có ngoan cố đến đâu, quý bộ cũng không thể đổ hết lỗi lên đầu người viết Cậu Chó được.

Quý bộ mới đề xướng có một Cậu Chó của Tô Văn ra đời, nhưng trong cái Sở gọi là Sở Phối Hợp của quý bộ, thực tình, có mai phục quá nhiều cậu chó Bọn nhà văn, nhà báo đã nhiều lần bày tỏ nỗi uất hận khi phải đem những đứa con gái tinh thần của họ đến cho những cậu chó ở cái sở này vui hoa, ép liễu, Ông Tổng Trưởng còn đợi gì mà không nhân vụ này, đốn ngã cái sở danh không chính, ngôn không thuận đó đi. Truyện khiêu dâm đến như Cậu Chó mà còn cho ra được thì kiểm duyệt làm quái gì cho thêm khôi hài.

Còn như nếu vì một lẽ gì đó ông Tổng Trưởng vẫn duy trì cái gọi là Sở Phối Hợp Nghệ Thuật của quý bộ, xin đề nghị đổi tên là Sở Phối Hợp Cậu Chó cho danh chính, ngôn thuận.

o o

QUÁ MUỘN.

Như vậy có nghĩa là Ông Ngoại Lâm đã tỏ ra muốn đỡ đòn cho cậu chó của ông Đại sứ Vĩnh Thọ, nhưng vì đỡ quá sớm, có khi lại làm cho cậu chó của ông Vĩnh Thọ vỡ mặt, bể bụng...

CO chưa rõ thực hư về vụ cậu chó của ông Đại sứ Vĩnh Thọ bị truy tố ra sao nên chưa có thái độ — CO lại thận trọng không muốn phải cải chính nên chưa dám tin ngay nguồn tin của Bộ NG—và cũng vì cho rằng vụ này cũng chẳng có gì là quan trọng, dù có hay không, nó cũng chỉ là một vụ cậu chó. CO không cử đặc phái viên sang Nhật điều tra. Tuy nhiên, CO sẽ là tờ báo duy nhất ở Sài Gòn có báo Shunkan Shin sớm nhất, CO sẽ theo dõi vụ này và nếu truyện cậu chó của Ông Vĩnh Thọ đăng trên báo Nhật quả có hấp dẫn, lý kỳ khiêu dâm hơn Cậu Chó của Trần Đức Lai tức Mông Thâm Thúy Hằng, tức Tô Văn, CO sẽ trích đăng, còn thua thì dẹp.

Có điều CO có thể nói ngay được là giá trị con người cùng phẩm hạnh của ông Vĩnh Thọ ra sao, giới chơi bời sa đọa ở Saigon cũng như giới chuyên làm áp phe, hối mại quyền thế đã biết quá rõ, Việc ông Vĩnh Thọ được cử làm đại sứ ở một nước lớn như nước Nhật là một chuyện lạ, một chuyện đáng buồn cho dân tộc. Đã vậy, việc người như ông Vĩnh Thọ ở chức đại sứ ở Nhật được tới 2 năm rưỡi trời đến nay mới bị gài điểm Nhật lôi ra tòa vì chuyện cậu chó... thật là quá muộn.

OOO CHO NÓ TIỆN... VÀ MỘT CHÍNH SÁCH KINH TẾ TÀI CHÍNH THẦN SẦU

Trong Chương Trình Người dân muốn biết tới thế sáu tuần qua, mở đầu cuộc nói chuyện giữa nhà báo và ông TT Tài Chính Nguyễn Bích Huệ, Trung Tá Lập của VTX, đã hỏi tới chuyện nhà nước in giấy bạc 1.000đ. Và ông TT Tài Chính đã đáp.

— In giấy bạc 1.000đ đỡ tốn ngân quỹ hơn. Vì in một tờ 1.000 rẻ hơn là in hai tờ 500đ và sai giấy lớn tiện hơn...

CO thấy ông TT trả lời thật chí lý. In một tờ 1.000 lẻ có nhiều là rẻ hơn in hai tờ 500, 10 tờ 100, vv... Việc chi tiêu cũng tiện nữa, Dân cầm 10 tờ giấy 100 đi mua gạo tất nhiên là vất vả hơn chỉ cầm một tờ 1.000. Nhưng kính thưa ông Tổng Trưởng, nếu việc in giấy bạc lớn tiện lợi trăm bề như thế tại sao ta không in một tờ giấy bạc 10.000 đồng có phải là tiện hơn không? In giấy 1.000đ vẫn còn là thất sách.

Theo như sự phê diễn tiện lợi của ông Tổng Trưởng về việc in giấy bạc lớn thì đề nâng đỡ công quân và phục vụ dân chúng tới mức tối đa, quả thực ta nên in ngay giấy bạc 10.000, hoặc bằng tiết vịt lên nữa, in giấy 100.000đ, Càng in giấy lớn bao nhiêu, đồng tiền của ta càng có giá trị và càng tiện lợi. Lại tránh được cảnh dân đây xe bò đây nhọc giấy bạc đi mua gạo như thời quan kim, quốc tệ của Tàu trước kia. Lại làm sao cho giá gạo và thực phẩm của ta tăng lên mau lẹ và đồng đều với chiều hướng giấy bạc lớn thì thật là tuyệt hảo.

Lấy hứng ở sự thông minh, tài trí tu yệt vôi và lòng can đảm hiem có cùng sự lạc quan vô biên của hai ông Tổng Trưởng Tài Chính và Kinh Tế hiem có trong lịch sử, bọn CO vốn ngu si bằng sáng loé lên những tia hào quang sáng ngời trong những bộ óc đặc sệt, xin đề nghị với hai ông một chính sách kinh tế tài chính như vậy, chắc chắn sẽ đem lại sự no ấm cho toàn dân ta và làm cho cả thế giới phải khâm phục.

Đó là biện pháp in giấy bạc lớn và tăng lương cho công chức, quân nhân, Chính sách rất đơn giản xong chưa đưng rất nhiều ảo diệu. Chẳng hạn như hiện nay, anh ông chức, quân nhân nào lãnh lương 10.000 một tháng, nhờ sản giấy bạc lớn, ta tăng lư ơng cho anh lên 100.000 đồng. Lẽ tất nhiên là anh công quân này có dư tiền để mua gạo dù cho gạo có tăng tới 10.000 một tạ, sáng có lên 100 đ một lít. Tháng sau, ta tăng lương cho anh công quân từ 100.000đ lên 200.000đ. Như vậy tức là giá thực phẩm có tăng cũng không bao giờ đuổi kịp được tiền lương của công quân. Tháng sau nữa ta tăng lương lên 300.000đ. Cứ như thế mãi bọn công chức quân nhân sẽ luôn luôn thừa tiền lương để sống ăn tiêu há hê, sung sướng, hết kêu ca. Và tất cả vấn đề mà ta phải đối phó chỉ là việc in thật nhiều giấy bạc và in toàn thứ giấy bạc lớn, càng lớn càng tốt.

ít nhất có... 17 triệu chỗ đứng cho bọn 'đứng giữa'

TIN... TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

về vụ bắt hàng PX, tức chiến dịch "nhỏ cỏ phải vật... ngon"

BỜ VÌ KHÔNG BẮT ĐƯỢC THẮNG KHỎE VỒ TẠM THẮNG... QUỀ CHO ĐƯỢC VIỆC

ĐỒ THIỀNG. Đề bài trừ nạn buôn bán đồ PX, nhà chức trách đã mở chiến dịch 10 ngày kể từ ngày 28-11. Nghe đâu trong vòng vài ba hôm, nhà chức trách đã tịch thu được nhiều hàng hóa trị giá vài chục triệu (?).

Nhưng có một điều hơi phiền là nạn nhân của các vụ tịch thu này lại toàn là mấy người khổ rách áo ôm, thường là trên rãnh dưới... bì đạn. Họ mua đi bán lại qua bảy tám tay trung gian, rồi mới bày ra đường kiếm tí tiền lẻ còm.

Dư luận cho rằng cuộc bắt bớ kể trên nằm trong kế hoạch "nhỏ cỏ thì phải... vật ngon". Kế hoạch này nằm trong chương trình "năm đuôi rắn".

LỘN MỀ

NGHỊ GIẢI... VỒ LỄ

Trong phiên họp sáng thứ bảy 29-11 tại trụ sở TV, ông nghị sĩ Giai đã có ý so sánh ông Nixon mí vua Lê Lợi của Anamta, ông cho rằng TT Nixon ở thế kỷ 20 đã đồng ý với vua Lê Lợi thế kỷ 15 về cách trường phu xử thế "đương tế đại nạn, lập đại công, lưu danh thiên cổ" và "hạ nhân vi nhân chi nô lệ hồ".

Bộ dít, nâng bị là quyền của mọi người... bần. Nhưng nâng bị bằng cách mang một vị anh hùng cứu quốc Anamta, một vị tiền nhân của Anamta ra để so sánh với một người ngoại quốc đương thời thì quả thật là vô lễ và vong bản.

Mỗi dân tộc dù nhỏ, dù to, đều có một tự ái và một kiêu hãnh của dân tộc đó. Chỉ có những kẻ vô liêm sỉ, mất gốc mới ngồi xồm lên tự ái và niềm kiêu hãnh dân tộc mình, trong khi đội cái kiêu hãnh của dân tộc khác lên đầu, dù dân tộc đó là bạn.

Nhờ ông mô: tí. Lần sau có nói thì nên suy nghĩ, đừng bạ đâu nói đấy. Hoặc giả, tốt nhất là đừng bao giờ mở miệng nói xàm nữa. Có vậy may ra ông sẽ thành người.

Me xừ Lão Tử có dạy rằng: "Trigĩa bất ngôn, ngôn giả bất tri là thế đấy."

Theo những người am hiểu về nghề buôn bán PX thì dường như giới hữu trách đã ý thức được rõ rệt rằng "tết công gô mới bắt được bọn đầu xỏ". Mà nếu không bắt được tí li ông cụ nào thì chả hóa ta mình bắt lực? Hóa cho nên quý vị đã chủ trương "không bắt được thắng khỏe, thì vồ tạm thắng quề" cho được việc nhà nước.

Cũng vẫn theo giới am hiểu trên thì nếu muốn bắt ngay chính danh thủ phạm thì hơi khó. Vì rằng quý vị Cảnh sát và quân cảnh Anamta không có

quyền hỏi thăm sức khỏe các lính bạn đồng minh, nhất là đồng minh mũi lỗ da trắng, mắt xanh... bel.

Những ông này thường ngày vào PX mua đồ. ở ngoài cửa đã có sẵn mới đứng đợi. Cuộc mua bán sẽ diễn ra trong chiếc xe taxi. Cảnh sát ta lờ vớ tới hỏi, lờ nó đánh thì sao?

Giới am hiểu quả quyết muốn biết rõ sự thật, nhà chức trách chỉ việc mời mấy phú lít mí li tây Mèo cùng đi tới cửa PX rình một buổi thì ắt rõ.

Hiện thời, nghe nói cuộc bắt hàng PX tiến hành... khả quan. Bắt được nhiều lắm.

thông cáo 2 của Bộ ngoại : « cụ tông mắc bệnh quai bị »

SEGHENH. Sau vụ ông Ca Bốt tuyên bố ám ở hội tế ở Ba lê dư luận Anamta đã rất xôn xao. Các ông Dân biểu Nghị Sĩ chửi um lên. Dân chúng cũng văng tục tùm lum. Bộ "giao thiệp bên ngoài" đã ra thông cáo nói lái đi rằng "dư luận đã hiểu lầm lời ông Ca Bốt". Cái lối giải thích này không thỏa mãn dư luận, nên thiên hạ kéo nhau tới Bộ "giao thiệp bên ngoài" đòi hỏi cho ra nhẽ.

Trước sự kiện đó, Bộ đã ra thêm một thông cáo như sau :

Y. K. C. O.

Các ông kếp hát ở Nhà hát Tây sắp sửa họp đề thảo luận về vụ "hồ sơ 3 kếp hát đóng tuồng CS". Nghe đâu Kếp hát Trần quý Phong đang vận động hăng lắm đề quyết kỳ này "đánh thấy mẹ" mấy thằng CS năm vùng. Như thế là tốt.

Sống trong một nước đang únh nhau, mà cuộc únh lộn đó lại do CS gây sự trước, nếu quý vị kếp hát không chịu đánh thấy mẹ CS thì có ngày "chúng ta sẽ thấy... bà già chúng ta". Bởi vậy YKCO khuyến các ông kếp hát nhà hát này nên làm những việc sau đây :

1— Trước khi đi họp, đứng trước gương ngắm mình cho kỹ. Nếu thấy trên mặt còn sót một vài tí vết... bẻ phải, nhóm

"Gần đây bỗng nhiên thời tiết có vẻ thay đổi, có gió độc từ phương tây thổi lại. Hôm đó, ngài Tổng ngoại vi toan nhảy ra can gió, nhưng can trật lất, khiến bị trúng gió... Hiện tại đang mắc bệnh "quai bị" nói không được; Hoặc giả có cố nói thì tiếng nói cũng không được rõ ràng, hơi khó nghe.

Do đó, Ngài xin miễn việc tiếp khách và trả lời, kể từ ngày ra thông cáo này cho tới khi... khỏi bệnh. Mong quý vị thông cảm."

đang, tình cảm lem nhem thì phải lập tức chùi cho sạch. Và nhớ đánh răng cho kỹ, đừng để hơi thở hôi hám.

2— Tối ngày, dù ở nhà có quan hôn tang tế thì cũng phải dẹp sang một bên mà tới họp cho đồng đủ. Muốn cho chắc ăn, không quên, mỗi tối trước khi đi ngủ nên đọc câu này: "tôi phải nhớ đi họp" và đọc 50 lần.

3— Hôm họp, lúc tới trụ sở NHT phải chạy tới trình diện các ký giả nghị trường và nói: "thưa ông, hôm nay em có đi họp đảng goàng đi ạ" và nói rõ tên tuổi cho anh em ký giả ghi.

4— Khi thảo luận, phải nói trắng ra trắng đen ra đen, không nên nói mập mờ theo kiểu... chó cắn rỏ rách, cùng những cừ nhầy. Hoặc xác nhận Nhà nước Hành pháp tổ đúng, có

— KHÔNG TIN QUÍ VỊ CỨ... DẠNG HÁNG RA MÀ COI.

— NẾU ÔNG LIỀNG LÀ DÂN TÂY THÌ... MẶC CHA ÔNG Í.

SEGHENH. Hôm rồi, Lực Lựm ĐBK đã tổ chức một cuộc hội thảo lý kỳ ghê lắm. Có thể nói đây là một cuộc hội thảo "điều hầu" chính cống bà lang trợc. Cuộc hội thảo kéo dài hai tiếng đồng hồ, và các hội thảo viên đã cực lực lên án các giải pháp liên hiệp hòa giải hòa bình nguy tạo.

Mẹ kiếp. Đã gọi là "hòa giải hòa bình... nguy tạo", thì sao lại còn cho nó là "giải pháp"? Phải gọi nó là "âm mưu" mới đúng chứ. Âm mưu do bọn CS năm vùng thực hiện, hoặc do bọn "nô bộc" của CS khởi xướng.

Ban tổ chức hội thảo đưa ra 5 đề tài thảo luận, trong đó có 3 đề tài đáng được thảo luận trên... Con Ong.

Về vụ ông Liềng, đề tài "nói" rằng LS Liềng có phải là tay sai thực dân Pháp hay không? Nếu ông Liềng là dân Pháp thì chính phủ hãy trục xuất ông về Pháp. Nếu ông Liềng là cán bộ CS năm vùng thì phải áp dụng luật pháp đúng theo Hiến Pháp.

Về vụ CS năm vùng; Không có lý do gì mà TT và QH không có thái độ và biện pháp thích nghi với những dân biểu được dư luận cho là thiên cộng nếu chưa muốn nói là CS 100%.

Về vụ... "đứng giữa": Trong khi toàn dân quân đang hy sinh, có vài chính khách vô tài bắt tướng lại chủ trương không liên kết. Miệng nam thân yêu không dành chỗ đứng cho bọn đứng giữa.

Các đại biểu đã thảo luận hăng hái lắm. Có ông nói hăng

quá nên sùi cả bọt mép, Ông nào lên nói cũng chữ một cách tích cực. Riêng đại biểu Con Ong đã phát biểu về đề tài trên như sau :

1— Nếu quả ông Liềng là dân Tây thì mặc kệ cha ông í. Cho ông muốn nói gì thì nói. Chả lẽ dân anamta lại nghe "tây nói"? Tuy nhiên, đề cho đứng với đường lối tăng thù thu giảm chi, Lập pháp nên biểu quyết gấp 1 đạo luật đánh thuế kiểm ước lũy tiến đối với mọi sự "nói năng lép nhép". Như thế những thằng hay "nói nhảm" sẽ phải tự động "khắc khổ" cái lỗ mồm lại, rồi dần dần sẽ tịt luôn. Khỏi cần trục xuất cho thêm rắc rối ngoại giao.

2— Đối với bọn CS năm vùng theo đại biểu C.O, biện pháp thích nghi hơn cả là cho chúng nó... năm luôn. Tuy nhiên, vì tình thân dân chủ, chúng ta có thể nhẹ tay hơn: thay vì cho "năm", thì cho chúng "ngồi". Nhưng đừng đưa ra tòa mắt công, như vụ án gián điệp vừa qua. Cứ mang chúng ra bưng bình Bến Thành để chúng ngồi đấy và mời ông đi qua bà đi lại mỗi người tặng chúng một hòn đá nhỏ. Cam đoan một ngày là... xong.

3— Riêng đối với bọn đứng giữa", ban tổ chức bảo rằng không có chỗ cho bọn này đứng đại biểu C.O không đồng ý. Theo đại biểu C.O thì ở miền nam này cũng có ít nhất là 17 triệu chỗ cho bọn "đứng giữa" đứng. Không tin quý vị cứ dạng háng ra mà coi.

TIN TÒA

CÁI ĐẦU CON VOI THÒ RA TIẾP SAU LÀ CÁI... ĐUÔI CHUỘT

SEGHENH. Thế là vụ án "gián điệp cụm A22" đã kết thúc. Cái đầu con voi thò ra

và tiếp theo sau là cái... đuôi con chuột.

Mới đầu, khi vụ án sấp ra tòa thiên hạ tưởng đâu là ghê gớm lắm. Chính LS Tuyên, một trong những người biện hộ cho các bị can chính, đã nói rằng có thể có đưa đi doang. Nhưng kết quả bản án nặng nhất là "chung thân khổ sai". Chả có bị can nào lãnh vé đi tầu suốt hết trời.

Thế mới biết ba tòa quan lớn của Anamta rộng lượng thật. Tuy nhiên, nghe đâu, các bản án trên nhằm mục đích... chiêu hồi nhiều hơn là trừng phạt.

Có lẽ chính vì biết "cái dụng tâm" của bản án, nên sau khi nghe tuyên án, các bị can cười hô hố. Bị can Vũ Ngọc Nhạ còn tỏ ý "rất tiếc không được lãnh án tử hình" và bị can Nguyễn xuân Hoà thì "hẹn 1 năm sau sẽ về". Mẹ kiếp. Thế này thì chả hóa ra bọn CS chúng coi luật pháp của Anamta như... "nơ pa" à?

TỔNG KẾT 1 TRÒ CHƠI TẬP SỰ PHÙ THỦY Ở TRƯỜNG VĂN KHOA

LTS: Vụ Văn Khoa đã nổ bùng. Khởi đầu là mấy số báo của nhóm sinh viên Sử Địa, chủ các giáo sư Khoa bằng rất nặng, nhất là Khoa Trường Nguyễn văn Trung. Tiếp theo là sự từ chức tập thể của 7 giáo sư, gồm Khoa Trường, Phó khoa Trường, và Trường ban. Vụ này có vẻ chưa yên, vì nhóm sử Địa vẫn tiếp tục chủ trương, và còn thách giáo sư chẳng những nên từ chức, mà còn nên thôi dạy luôn tại văn khoa!

Phải nói ngay, và nói một cách thẳng thắn: bọn Con Ong không ưa gì ông Nguyễn văn Trung. Không phải có hiềm thù cá nhân gì với ông, mà chỉ vì không chịu được cái trò "tiền bộ" rôm của ông. Ông làm việc cho chánh quyền Miền Nam, ông thờ hít không khí miền Nam VN, nói tóm lại, ông hướng

cả tư khoái một cách rất "chăm chỉ", tại miền Nam VN, nhưng ông thường tỏ ra khinh bỉ tất cả những cái gì của Nam VN, ông chỉ thích được bọn CS ngoài Bắc nó khen được Trần văn Giàu khen một bận, ông cảm động lắm, và hãnh diện về điều đó. Bọn Con Ong không ưa cái trò đó, nên gần đây, đã từng phang ông mấy bài khá nặng, đồng thời, còn quảng cáo cho báo của nhóm sử Địa.

Nhưng chủ trương cố hữu của bọn Con Ong, là không có "câu kết" với ai cả. Hễ gặp điều ngứa mắt, là phang thật lực. Đồng thời, sẵn sàng đón nhận mọi tiếng nói, từ mọi phía.

Trong tinh thần đó, sau đây, Con Ong đăng tải một bài tổng kết về vụ văn khoa, do một bạn đọc ký tên Vũ Đăng, là sinh viên Cao Học Văn Khoa, gửi

đến. Nếu nhóm Sử Địa Văn Khoa thấy cần lên tiếng, Con Ong sẽ rất sẵn sàng. Sau đây là nguyên văn bài của bạn V.Đ.

Những tiếng động ồn ào của trường Văn Khoa đã vơi lắng. Đã đến lúc chúng ta phải bình tâm để rút tỉa lấy bài học của cơn bão thảm hại mà ông Lý chánh Trung gọi là "cơn bão trong tách trà" và chúng tôi gọi là trò chơi tập sự phù thủy.

Thoạt đầu cái gọi là nhóm Sử Địa, nhưng thực ra chỉ do hai sinh viên là Hồ thanh Tâm và Nguyễn triệu Văn bắt mẫn vì thi trượt cao học làm một tờ báo quay ronéo để chửi các thầy giáo của trường đại học này.

Nội dung của những lời chửi bới thiết tưởng không nên nhắc lại thêm một lần, vì giá trị

của nó ra sao mọi người đều biết rõ.

Đến nay, chính vì tưởng rằng muốn chửi ai thì chửi, muốn viết gì thì viết, nhóm người tuổi trẻ nói trên đã tự đẩy họ vào một tình trạng cô lập.

Sự cô lập của họ được biểu thị rõ rệt bởi những sự việc:

1) Báo chí phản ảnh qua ngòi bút của các ký giả ở T.Đ Ch.L, báo HB, chọn đăng bản điều trần của ông khoa trưởng trường Văn khoa v.v, đã trực tiếp hoặc gián tiếp nghiêm khắc lên án hành vi trò chửi bới thầy bằng những lời lẽ mà hai người dù bằng vai phải lứa, dù thù nghịch đến đâu, cũng không nỡ nói với nhau.

2) Báo chí quả thực đã phản ảnh khá trung thực dư luận của phụ huynh, giáo chức cũng như đại đa số sinh viên học sinh. Thối thường, một người lớn tiếng mạt sát kẻ khác bằng những từ ngữ thô bỉ, lập tức gây ra sự khó chịu hay bất bình nơi những ai phải chứng kiến cảnh ai đó. Huống hồ người lớn tiếng trong trường hợp này là người đi học, và kẻ hứng chịu là những nhà giáo không quyền thế, trong thời buổi kiệt ước. Tại các phòng giáo sư đại học, trung học, cũng như tiểu học, hay trong những lúc gặp gỡ của những người trẻ tuổi, người ta thường bày tỏ tình cảm ngỡ ngàng không hiểu nổi "máu anh hùng" của hai ông Tâm và Văn, tự xưng là nhóm Sử địa.

3) Sự bất bình của sinh viên đối với nhóm người "đặc biệt" vừa kể được biểu lộ rõ rệt trong bản lên tiếng của Tổng hội sinh

viên ngày 22-11-69, công khai bày tỏ "sự công phần trước thái độ bất nhã và vô trách nhiệm" của cái gọi là nhóm sinh viên Sử địa.

4) Ngay trong nội bộ cái gọi là nhóm Sử địa, sự tan rã đã hiện rõ. Toàn thể các sinh viên đều rút khỏi nhóm đó, và nhân danh nhóm Sử địa viết thư xin lỗi toàn thể các giáo sư trường Văn khoa. Nhóm này chỉ còn lại hai sinh viên Tâm và Văn, tiếp tục chơi trò truyền đơn chửi bới dưới hình thức báo ronéo. Dư luận cho rằng hai người tài ba này được sự hỗ trợ của giáo sư Bửu Cầm, một giáo sư không có văn bằng muốn đoạt chức khoa trưởng. Nhưng đó chỉ là tin đồn trong giới Văn khoa, không được kiểm chứng. Dù sao, các giáo sư Văn khoa giữ thái độ lạnh nhạt với ông vừa nói, đó là một sự kiện.

Tổng kết «vụ văn khoa» người quan tâm đến học đường có thể ghi nhận được những kinh nghiệm đau xót này:

(Kỳ sau tiếp)

DB TUỆ PHẢN BỘI L.Đ

Mặt báo Tiền Tuyến số ra ngày thứ tư có đăng một cái tin. Mà tinh thần của tin này nhằm nói lên sự phản bội dân lao động. Ông dân biểu PD. Tuệ đã phản bội dân lao động khi ông tố cáo việc giảm thuế cho xe Lam. Tổng thống đã thông cảm dân lao động xe Lam và đã giảm thuế. Rất mong ông Tuệ cho biết ý kiến để dân lao động khỏi nghĩ rằng đại diện của dân mà lại phản bội quyền lợi của dân.

người Việt cô đơn một mình một chợ

Cả nước, bị cái khoản Kiểm ước nó hành đến điều đứng. Riêng làng báo, sau hơn một tháng ngoác mồm chống Kiểm ước, rút cục, đành bị Kiểm ước nó xô mũi kéo đi.

Cả nước cứ hai ông Tổng Kinh Tài mà đấm, nhưng cũng như đấm vào bị bông. Chẳng ăn thua mệ gì, giá sinh hoạt tăng lên vùn vụt.

Hàng nhập cảng tăng, giá gạo tăng, các thực phẩm khác tăng bắt buộc bọn nhà báo phải tăng giá bán.

Hàng thông tấn nhà nước tăng giá bán tin lên 500đ (từ 2000đ tăng lên 10.000đ). Các ông chủ báo Đại Ngu bàn nhau tăng lên 50% báo 4 trang từ 5đ lên 8đ. Báo 6 trang từ 6đ lên 10đ, báo 8 trang từ 8đ lên 12đ, báo 12 trang từ 10đ lên 15đ. Khi các ông chủ báo ngồi lại với nhau, đã ăn thề quyết bán giá như vậy.

Nhưng đến ngày 1-12 ngày đầu tiên bán theo giá mới có nhiều anh chủ báo xé rào đến là bản. Xé rào bằng cách tăng mức hoa hồng cho nhà phát

hành, bằng cách bán dưới giá mới, hoặc giữ nguyên giá cũ v.v. Trừ vài báo bán giá mới với mấy trang tặng, có hai báo đã xé rào trắng trợn hơn cả, là báo Saigon Mới của bà chị Bút Tè, và báo Tiếng Nói Dân Tộc của nhà dân biểu Lý Quý Chung vẫn để bán giá cũ.

Đối với bà chị Bút Tè, thì chẳng nói làm gì nữa, hình như bà chị đỡ lỗi cho án công đã "quên" thay giá cũ bằng giá mới. Đau nhất là trường hợp xé rào của ông Dân biểu họ Lý. Ông dân biểu, qua các bài viết trên báo, cũng như những lời phát biểu trước diễn đàn Hạ Viện thường cố tỏ ra là một người thiết tha, chỉ biết việc chung hơn việc riêng, sẵn sàng hy sinh cho đại cuộc v.v. Ấy thế mà, mặc dầu đã đồng ý tăng giá báo Ông Dân Biểu vẫn xé rào!

Ông Dân biểu vẫn tự gán cho mình tâm nhân hiệu "Người Việt cô đơn". Cả làng người ta tăng giá, trong khi ông dân biểu xé rào, đúng là "Người Việt cô đơn" mẹ kiếp! Làng báo bần thậ!

«Ngồi rù gãi háng dái lán tấp» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

HÁNG HẸM

Trời cuối Thu bỗng nhiên trở lạnh, Sài Gòn nhiệt đới tự nhiên được tô điểm bằng những màu áo lạnh rực rỡ trên các nẻo đường buổi sáng.

Từ mấy hôm nay anh chàng Gãi Sĩ sợ lạnh lười tắm, nên háng ngứa lạ lùng. Càng ngứa càng gãi, càng gãi càng ngứa. Kết quả là... háng hăm, đỏ hồng như má người trinh nữ lần đầu hò hẹn với tình nhân. Háng đã hăm mà còn gãi, đau lắm. Nên kỳ này, gãi sĩ nghỉ gãi.

Vì thế, tòa soạn nhường cho độc giả gãi một kỳ. Sau đây là mấy đường gãi của một bạn đọc ký tên là «Thơ Gãi».

KHÓ QUÁ

Các cậu sinh viên sử địa văn khoa khó quá. Sau khi chửi các thầy của các cậu là úp đầu vào «mu rùa và lá da», các thầy sợ rồi xin nghỉ hết, chưa hả, các cậu lại thay mặt viện đại học tự đặt ra một quy chế đại học để tuyển chọn giáo sư, xét xem thầy nào đáng, thầy nào không đáng, cứ y như «tòa án nhân dân» vậy.

Các thầy có bằng tiến sĩ, các cậu cho rằng không đáng làm thầy các cậu là cái chắc, bởi vì giáo sư tiến sĩ chỉ là loại giáo sư có trí nhớ của loài kết. Thế là cái loại "giáo sư con kết" này bị loại.

Các thầy chưa có bằng cấp tiến sĩ, thì các cậu sờ toét. Các cậu hạch: sao chưa đậu tiến sĩ mà dám dạy học?

Xét chung, các cậu chê các thầy không có tác phẩm lớn. Tác phẩm vừa vừa các cậu cho là chưa được. Phải lớn. Do các cậu chăm.

Cứ theo tiêu chuẩn của các cậu mà điếm mặt, thì giáo sư Văn Khoa bị đuổi về vườn hết.

Các thầy Bùi xuân Bào, Thanh láng, Nguyễn văn Trung, Lê trung Nhiên, Lâm thanh Liêm, Nguyễn thế Anh, Lê thành Trị có bằng Tiến Sĩ. Nhóm này là loại thầy con kết. Bị loại.

Còn các thầy khác:

Lý chánh Trung chỉ có cử nhân. Ông này chuyên viết xã luận vớ vẩn chưa có in tác phẩm chuyên môn về triết học nào cả. Chưa đáng dạy các cậu.

Vũ khắc Khoan có bằng Tú Tài. Ông này là nhà văn lớn có nhiều sáng tác, nhưng chưa có tác phẩm nào thuộc loại biên khảo, mà các cậu gọi là chuyên môn cả, Về vườn!

Nguyễn Sa có bằng cử nhân. In được có sáu cuốn sách. Các cậu chăm chưa được. Cho de.

Còn các loại Lê xuân Khoa, Trần trọng San, Bửu Lịch vv rất một loại cử nhân không tiến sĩ, không có tác phẩm lớn. Đủ sức dạy các cậu thế chó nào được?

Sau khi đuổi hết các thầy, thầy Bửu Cầm được các cậu bầu cử vào chức Khoa trưởng, và phát bằng cấp cho hai cậu Hồ thanh Tâm và Nguyễn triệu Văn, rồi mời hai cậu vào làm giáo sư văn khoa. Thế là vui vẻ cả. Có điều phiền là ông này có trần sĩ cái bằng thư ký đánh máy, và dếch có tác phẩm nào. Cái đó không sao. Người nhà cả!

TIẾP TỤC TRÒ CHƠI

Sau khi làm cho Văn Khoa lâm vào cảnh «vườn không nhà trống», các cậu sẽ cứ xét đến các Đại Học khác. Các giáo sư của đại học này cũng dở ẹc. Các tiến sĩ Nguyễn chung Tú, Lê văn Thới, Từ ngọc Tinh, theo các cậu đều thuộc loại con kết, vì chưa làm ra quả bom nguyên tử nào, tức là chưa có tác phẩm. Các loại cử nhân Trần thế Hiền, Thái văn Tùng vv càng dở, vì chưa làm được Apollo.

Các cậu cho de hết. Thầy ruột của các cậu iêu làm Viện trưởng. Các cậu phụ tá. Thế là nước ta khá, Ông Phạm công Thiện ở bên Đại học Heidegger cũng mừng,

Cả kê dê ngõng

• ỔN ĐỊNH LẠI THẾ NƯỚC

Trong cái thế nước chông chênh hiện nay, đất Giao chỉ cần phải xuất hiện thánh nhân. Nhưng nhân tài cứ hiếm như lá mùa thu. Nếu là thời xưa, cái thời quân chủ xa xưa, Nhà Nước sẽ không ngần ngại gì, treo bằng câu hiền, để ổn định lại tình thế. Nhưng ở cái thời mà dân làm chủ này, không cho phép chúng ta treo bằng câu hiền. Vì những kỳ thị của Bộ Giáo dục đã đặt ra, đã bắt người hiền chỉ được đi theo một cửa, đó là cửa khoa bằng.

Tôi đã tới thăm một bậc lão thành, mời được cụ đi ăn thịt chó. Trước mâm thịt chó ề hề, bày ra nào là chả chia, dưa mận, tôi đã tụt xuống ghế, chấp tay xin một lời chỉ giáo. Nhà cách mạng ăn sớ mời tôi ngồi lên ghế. Thực thi chính sách của Không Tử, tôi vội kéo ghế ngồi xuống phía dưới cho đúng tôn ti trật tự, để bắt đầu đàm luận, về thế nước.

— Theo ý cụ, nếu bây giờ tổ chức một cuộc bầu cử, có Cộng sản tham dự, chúng ta thắng hay là thua ?

— Chúng ta thua !...

— Xin cụ cho biết tại sao ?

— Tôi nói chúng ta thua, vì chúng ta có nhiều đảng quá. Đếm thử trong cái tình trạng hôm nay, chúng ta cũng thấy được có tới hơn hai chục chính đảng. Đây là không kể tới những Đảng lớn như Đảng nhà Thờ, Đảng Nhà Chùa, Đảng Ka Ki, Đảng Dù Cui và nhất là Đảng Trần Hưng Đạo...

— Thưa cụ, theo ý kẻ hậu sinh này, thì càng có nhiều Đảng, sinh hoạt chính trị càng nhộn nhịp, không khí dân chủ càng thêm tung bừng khởi sắc. Như vậy đâu có hại cho thế nước.

Nhà Cách Mạng lão thành gắp một miếng dùi, bỏ vào miệng, nhai cần thận rồi mới xua đôi dũa, trước khi đặt xuống bàn :

— Bất khả ! Bất khả !... Tôi lấy thí dụ như bây giờ có một cuộc bầu cử, chọn người đứng đầu cả nước. Tất cả các đảng phái quốc gia, đều cử một liên danh ứng cử. Tất nhiên là phiếu sẽ phải san sẻ, chẳng ít thì nhiều cho Cả Nòi của đảng mình. Trong khi đó thì CS chỉ có một Đảng, tất nhiên chỉ có một liên danh. Dù người theo CS rất ít, nhưng cái số ít ấy, cũng đủ thắng cái số phiếu một số đông, mà đã san sẻ cho mỗi đảng quốc gia một ít...

Tôi cảm thấy lạnh người... Saigon hồi này, đang có những buổi sáng heo may, một điềm lạ từ ngày đi cư tới bây giờ. Con đường này, người nước cờ Hoa, đang đốn những cây cồ thụ sống hàng trăm năm nay, để mở rộng con đường. Con đường chỉ xây dựng lên trong vài tháng đã xong. Con cây cồ thụ thì phải trồng hàng trăm năm, mới được cái bóng mát cho thành phố. Người nước cờ Hoa đã phá hủy những thứ phải xây dựng hàng trăm năm để kiến tạo những tiện nghi xử dụng trong hiện tại. Những hàng cây trong thành phố đổ ngã rầm rầm, và những con đường phẳng lì dưới bánh xe hơi cứ dần xuất hiện. Người ngồi trên xe hơi thì sung sướng, còn người đi bộ trên lề đường, thì cứ dơ đầu ra mà chịu nắng vì đã mất đi bóng mát.

Người bạn già cách mạng của tôi rút trong ống ra một bó dũa. Đây những đảng phái quốc gia như bó dũa này. Nếu không đoàn kết lại, thì bẻ gãy từng chiếc dũa, chỉ là một việc dễ dàng như trò chơi con nít. Còn đảng CS chúng

nó vững vàng như cây cồ thụ kia. Muốn đốn ngã chúng nó, phải nhờ Trời, hay chờ trong ruột nó mọc nát, rồi có một cơn gió thổi mạnh, cây sẽ đổ... Không có thì phải nhờ tới sức mạnh như các ông 'A Em Kê' đang làm trước mặt chúng ta đây.

— Thưa cụ, theo ý cụ thì phải làm thế nào để ổn định thế nước ?...

Ông bạn già bỏ 'xoạch' năm dũa vào trong ống :

— Phải làm cách mạng, phải đọc tài, Xét lại quy chế chính đảng phải lem nhem để kết hợp thành một đảng mạnh, tất nhiên không thể là Đảng Trần Hưng Đạo. khóa mồm các ông chính khứa thích tuyên bố vung vít lại. Minh bạch tất cả đường lối và chủ trương Nhà Nước, mỗi tháng in một cuốn bạch thư, phát không cho con dân giao chỉ. Nói ra thì nhiều lắm, nhưng việc trước mắt là phải hạn chế dân chủ, và nhất là thực hiện được công bằng xã hội...

Nói được một phát thật hà hê, nhà cách mạng lão thành của tôi phải trợ lực bằng một ly rượu thuốc, kèm thêm một tiếng 'khà' dài thật thọt. Mùi chả nướng bốc lên điếc mũi. Bàn việc chính trị ở trong tiệm thịt chó, thật là thích hợp vì có đủ ba yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa...

Tôi hỏi một câu :

— Thưa cụ, làm thế nào để thực thi công bằng xã hội ?...

Cụ già ném một miếng xương chó cho một con chó nằm gần đó :

— Phải bắt đầu một cuộc thanh trừng rộng lớn. Khỏi sự là từ guồng máy chính quyền và các cơ quan quân sự. Các ông lớn, xét ra vô ích cho chính nghĩa, sẽ mời các Ngài về nhà. Trong quân đội, các ông Tướng, ông Tá, xét ra chỉ mang cái lon lớn, rồi ung dung lãnh lương Nhà Nước, làm kỳ đã cần mũi những người có thiên chí xây dựng, sẽ được mời phục viên, phát cho một tí tiền cơm hưu trí. Còn những ông nào xét thấy rằng, dù ông ta đã về vườn rồi mà còn có thể gây một mầm mống phản loạn, gây xáo trộn cho xã hội này thì kiếm một cái cớ nhỏ nhỏ nào đó, m ng ra xử rồi bắn bỏ. Lập ra một cái Nha hay Sở gì đó, đặt một cái tên như chửi vào mặt những kẻ vô ích, như là Nha Ngồi chơi Soi Nước, thuyên chuyển hết những thằng ăn hại mà làm lớn về đó, cho chúng nó phải tự xin nghỉ... Tôi là một thằng già, nhưng tôi nhận thấy những anh già ở xứ này, vì có cái mặc cảm về hành chánh của quan Tây nên chậm chạp và cứng nhắc, nặng chất luật lệ. Hãy từ từ cho chúng nó đi khỏi chính quyền và giai cấp lãnh đạo.

Ông bạn già cách mạng của tôi nói hăng quá. Khi cụ há mồm ra nói, tôi đã nhìn kỹ thiếu hẳn mấy cái răng. Tôi nghĩ rằng muốn cho cuộc bàn cãi thêm phần hứng thú thì phải có tí tư tưởng đối lập.

Ông bạn già cách mạng của tôi nói hăng quá. Khi cụ há mồm ra nói, tôi đã nhìn kỹ thiếu hẳn mấy cái răng. Tôi nghĩ rằng muốn cho cuộc bàn cãi thêm phần hứng thú thì phải có tí tư tưởng đối lập.

— Thưa cụ, tôi nghĩ rằng các nhân vật già, nhiều khi cũng làm được việc. Khương Tử Nha, Bá Lý Hề, còn già hơn là cụ Nguyễn Bá Lương, ấy vậy mà cũng mở được một thời kỳ tám trăm năm cho nhà Chu và ổn định tình thế trong thời chiến quốc. Các cụ già vẫn còn dùng được việc chứ ?...

Ông bạn già của tôi trầm ngâm, không trả lời. Có lẽ chất rượu thuốc đã ngấm. Tôi thì bàng hoàng nghĩ về cái tuổi của con người,

không biết có liên hệ gì tới cái tài ổn định tình thế hay không... Đầu đường nơi tòa soạn báo tôi, có pho tượng Đức Phật Đông Thiên Vương. Nhân vật lịch sử này có lẽ chưa đủ tuổi để thi vào Đệ Thất, ấy vậy mà đã đánh giặc Ân chạy tới bờ. Gia Cát Lượng lúc được Lưu Bị 'tam cố thảo luận' mới ra giữ chức Tổng Tư Lệnh Quân Đội, lúc đó mới có hăm bảy tuổi, mà đã đánh cho Tào Tháo nhiều phát xính vinh, rồi Trần Quốc Toản, 'phá cường địch, báo hoàng ân'. Như vậy, cái tuổi tác, không có dính líu gì tới tài ổn định tình thế.

Ông bạn già gật gù cái đầu :

— Không thể lấy thời này mà so sánh với thời khác. Thời của Khương Tử Nha, dù đang ngồi câu cá, cũng có kẻ khản khoản tới mời về làm Thủ Tướng. Bá Lý Hề chỉ là một tên tù đang nằm đũa với muỗi, sinh mạng chỉ đáng giá năm bộ da dê, nhưng đã được cất nhắc để thành một giai cấp lãnh đạo chính quyền. Ở thời này, dù có tài như Khương Tử Nha, như Bá Lý Hề, mà không tốt nghiệp Đại Học, không có bằng cấp từ bên Tây, bên Mỹ thì suốt đời, Khương Tử Nha cũng sẽ chỉ ngồi câu cá và Bá Lý Hề sẽ được đi lao công chiến trường...

Tôi nhìn ông bạn già trước mặt. Chắc ông ta cũng thuộc vào hàng những loại thất sủng. Có lẽ vì thất sủng nên con người sanh ra yếm thế bất mãn. Ông chưa hiểu được tâm lý con Người... Những người làm lớn, bao giờ cũng mang nặng một mặc cảm 'sans brevet'. Cần phải có những con người khoa bảng ở dưới trướng, để có thể huyền hoang tuyên bố với báo chí như ông tỷ phú Rockefeller : 'Các ông thấy tôi làm Thống Đốc Nữu Ước, thấy tôi điều khiển được bao nhiêu cơ sở kỹ nghệ, các ông hỏi tôi có bằng cấp gì ?... Tôi cũng chẳng nhớ mình có bằng cấp gì, nhưng anh thư ký riêng của tôi đây, nghe đâu, anh ta có bằng Tiến Sĩ Luật Khoa !

Bữa tiệc thịt chó đã tàn... Bắt tay ông

bạn già, tôi hẹn một dịp khác, chúng mình lại đi ăn thịt chó. Ông bạn già chớp đôi mắt sau cặp kiếng lão... Ừ, chúng mình sẽ lại đi ăn thịt chó, nếu đất nước này không rơi vào tay CS. Vì nếu Cộng Sản thắng, sẽ không bao giờ còn những cuộc bàn luận về chính trị. Ở bên cạnh có những con chó sống và chó chết... Chó sống thân nhiên gặm xương chó chết, mà không có nghĩ tới thân phận của mình, rồi cũng sẽ vào nồi. Văng vẳng đầu đây, câu nói của thằng Thương Sinh; những thằng nào không bằng chó, thì không có quyền được ăn thịt chó...

(Trích một đoạn trong Giai Phẩm Con Ong, Xuân Con Chó)

Lục xì

VẠN TỐC MAI

ĐẠI HỌC VĂN KHOA HAY ĐẠI HỌC CON ONG

Hôm nay, Vạn tốc Mai, một thằng mặt hàng của xã hội giông tố, dựa con vô thừa nhận của Nghị Hách, được hầu chuyện với một nhà đại trí thức Lý Chánh Trung, nhậu vật tam coi như tiêu biểu của bông hồng của Đại học Văn khoa Saigon Việt Nam.

Hầu chuyện một nhà đại trí thức cố giáo sư Lý Chánh Trung, ở chốn Lục Xì này, là một việc bất đắc dĩ. Nhưng vẫn phải làm. Như một con đười rớt tiếp khứa đạo đức mà cứ đau khổ tiếp. Vạn này đã hầu chuyện giáo sư Lý Chánh Trung với tâm trạng của con đười không thích tiếp khứa khác giai cấp nó, dù sự tiếp đó có mang lại cho cuộc đời điểm của nó chút xíu... vinh hạnh văn khoa.

Nhưng bởi vì giáo sư Lý Chánh Trung cố đòi «đi», cố gây sự với giọng điệu kẻ cả của thứ trí thức trường mình tưởng giai cấp mình còn hào nhoáng, vàng son mà quên mất rằng giá trị xã hội đã đảo lộn, đưa điểm lên hàng thứ tư và trí thức sắp hạng dưới điểm. Đó không phải là lỗi tại điểm. Đó chính là trí thức đã bị khinh bỉ, nguyên rủa là bọn trùn chần, xa rời thực tế. Vạn này nhắc lại kéo lạc đề: Bởi vì bấy lâu cả thầy, giáo sư Lý Chánh Trung đề cập tới tuần báo Con Ong trong một bài báo hai kỳ đăng trên nhật báo của ông dẫn biểu Lý Quý Chung bằng giọng lưỡi của kẻ cay cú vô duyên cớ.

Giáo sư Lý Chánh Trung có quyền giáo huấn môn đệ ông trong nhóm Sĩ địa Văn khoa Saigon, Ông cũng có quyền nhà lời khen của nhóm Sĩ địa, nhà thật hết đề khỏi sợ mang tiếng mình đã xúi nhóm Sĩ địa bốc thơm nhà và bốc thổi các ông giáo sư khác, nhất là ông giáo sư Nguyễn Văn Trung. Nhưng ông không có quyền cấm đoán Con Ong đồ rác xướng cái ao tù trí thức văn khoa.

Ông giáo sư Lý Chánh Trung viết:

« Nếu từ Sĩ địa đã không được báo Con Ong khai thác rằm rộ, thì cuộc «khủng hoảng» chỉ là một cơn giông tố

trong một tách trà và có thể được giải quyết bằng một cuộc gặp gỡ trong tình nghĩa thầy trò. Nhưng nội vụ đã được phổ bày một cách bí ẩn và vô liêm sỉ nhất. Và chính sự khai thác ấy đã đưa đến vụ từ chức đồng loạt.»

Nghĩa là, các ông thầy Văn khoa không xấu hổ vì bị môn đệ chửi bới mà chỉ xấu hổ vì bị, Con Ong khai thác «xì căng đan». Và phải từ chức! Vậy thì Con Ong nặng kí lỗ quá. Những kẻ luôn luôn tự nhận học hành lem nhem, chẳng thẳng nào có tí bằng tú tài, lại cảm hóa được sự bất cố liêm sỉ của những tay khoa bảng gộc thì kẻ ra cũng nên hách xì xằng Giáo sư Lý Chánh Trung «chửi» đề «khen» chẳng? Chửi đề nhà cái mặc cảm khoái tí chẳng? Còn tại sao Con Ong lại khai thác vụ «xì căng đan» Văn khoa Saigon thì xin thưa rằng: Nhiều nhà trí thức và nguy trí thức vẫn lên lút đọc Con Ong (xem nó có chữ: bỏ mình không) say sưa Con Ong (vì nó chửi đúng kẻ thù của mình và không chửi mình) nhgng lại vẫn dở giọng đạo đức thời moệt thì Con Ong là sống sượng, nham nhở, thô bỉ... Muốn chứng minh ở cái nơi thơm nhất, văn khoa nhất, nơi có nhiều bậc thầy đạo đức nhất, sáng giá nhất, yếu nước nhất còn sống sượng nham nhở, bí ẩn, vô liêm sỉ hơn Con Ong, chỉ còn cách «khai thác» tờ Sĩ địa của Đại Học Văn Khoa Saigon, Và tờ Sĩ địa, nếu đăng lại hết trên Con Ong khỏi cần bình luận tự nó nó đã chứng minh cái thực chất «bí ẩn, vô liêm sỉ» nhất mà chẳng cần «phổ bày» thêm. Dùng nó để chửi lại những thằng trí thức khoa bảng hăng gang hòng chửi Con Ong sống sượng, vô liêm sỉ tức là biết xử dụng vô công của nhà Mộ Dung ở Cô Tô.

Ông Lý Chánh Trung, chẳng lẽ, kém thông minh đến cái độ không hiểu nội dung ý của Con Ong. Và ông viết:

« Bởi vì thật sự có một cuộc đở võ tâm lý, không phải hoàn toàn do nơi tờ Sĩ địa mà nhiều nhất là do nơi sự khai thác tờ Sĩ địa một cách bí ẩn và vô lương tâm.»

Ông Lý Chánh Trung thích nói tới lương tâm. Vạn này không hiểu ông có lương tâm không. Chứ một số trí thức khoa bảng Giao chỉ quả đã «For rent» lương tâm rồi. Nội cái Làng Đại Học chứa thồ đồ hồ, cho ngoại quốc mượn (báo chí đã đăng tin tức khá nhiều) đã đủ cấm đoán những

ông thầy đại học nói về lương tâm hay chê trách thiên hạ bí ẩn, vô liêm sỉ. Người trí thức phải biết gương khi

Nguyễn Khánh rêu trí thức phòng trà ra mà khinh bỉ. Và biết xấu hổ khi bị miệt thị là bọn «mỗi ngày 4 ly Whisky» đề phá rối đất nước. Trí thức, nhà trí thức Lý Chánh Trung, nếu Vạn này không làm, đã xin im lặng trước tay vũ biên Nguyễn Khánh. Nhưng ông lại can đảm, anh dũng, hiên ngang bản những phát súng «bí ẩn, vô lương tâm» vào những kẻ không biết và không thích dùng súng. Lương tâm của ông ở đây chẳng? Và đây là thái độ của người trí thức đại học văn khoa chẳng?

Vạn này muốn hầu chuyện ông thật nhiều về trí thức và nguy trí thức, về những bọn tiêu kiến thức giả hôm nay nhưng chưa phải lúc. Và nó chẳng hứng thú tí nào. Bài này rong pham vì này, chỉ nhằm trả lời những mẫu bài nói về tuần báo Con Ong. Ông viết:

« Nhưng trong một số báo như vậy (báo Sĩ địa), giữa những lời chửi bới, tôi cảm thấy nhục nhã khi được các anh khen, cũng như tôi sẽ cảm thấy nhục nhã nếu được báo Con Ong ca ngợi.»

Ông Lý Chánh Trung giáo sư Đại Học Văn khoa Saigon «cảm thấy nhục nhã» khi được báo Sĩ địa, học trò của ông, khen giả vờ hay thành thật thì kệ ông ta. Nhưng ông quá chủ quan khi tưởng rằng, ngày nào đó, ông được Con Ong ca ngợi ông. Nhà giáo văn khoa Lý Chánh Trung ngây thơ thật, Ấy chính vì sự ngây thơ của ông mà Vạn này phải viết lễ độ. Ít ra cũng không viết rõ hai tiếng «đ.m.» như giáo sư khoa trường Đại Học Văn Khoa Nguyễn Văn Trung đã văng tùm lum trong tờ báo lậu mang tên Hành Trình của ông ta đạo nọ, «vội một chữ nếu, ngoài ta có thể bỏ Paris vào trong cái chai». Với chữ nếu của ông Lý Chánh Trung, không thể báo Con Ong ca ngợi ông được, vậy ông hãy nhục nhã vì ngây thơ vì tưởng bở trước đi, ông Lý Chánh Trung ạ! Ông đã múa được trò gì ngoạn mục mà muốn Con Ong ca ngợi công đức và sự nghiệp của ông?

(Xem tiếp trang 8)

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

Bạn NGUYỄN ĐÌNH OANH (KBC 3058). Từ lúc thi vào Đệ Thất, cho tới bây giờ là hơn một tháng. Câu chuyện cũng đã nhạt rồi. Nhưng dù sao cũng nêu ra đây để tránh cho... niên khóa sau. Hai đứa con bạn, thì vào lớp Đệ Thất trường Ngô Quyền, Biên Hòa, thì một nơi mà số báo danh lại ghi một nơi khác. Hai thằng nhỏ đã «bơ vơ, lạc lõng giữa chợ thi». Sự nhầm lẫn ấy, theo ý bạn là có sự mờ ám và bạn muốn hỏi trách nhiệm về Nhà Khảo Thí. Nhà Trung Tiều Học Biên Hòa hay trường Trung Học Ngô Quyền?... Chúng tôi chỉ nêu lên đây, xin các vị có trách nhiệm trả lời: hằng cho độc giả của chúng tôi, và miễn có lời bàn.

Bạn DƯƠNG MẬU GIÁC (KBC 4736). Bạn phục vụ nơi ông Chỉ Huy Trưởng lại là Chánh đảng Văn Nghệ Ka Ki, mà cũng có nhiều bất công như vậy hay sao?... Khi con người: sống mãi ở thành phố, nhiều lúc nghĩ tới rừng xanh, núi đỏ, tự nhiên thành ra hèn đi rất nhiều. Ông Đợi Xếp chỉ có một việc mở cửa phòng cho quan lớn, nhưng biết đâu, ông ta đã tình nguyện làm việc đó cho quan lớn. Còn những người lính được quan lớn mang về nhà «phục vụ tại gia», tôi chắc những người lính đó bằng lòng với công việc của mình. Không tin bạn cứ làm một phát «phông vắn» lính phục vụ tại gia của quan lớn. Sẽ không có một sự khiếu nại nào đâu. Những vấn đề bạn đặt ra như quân tiếp vụ, như binh nhì cao cấp v.v... chúng tôi sẽ trở lại trong một bài cỡ lớn, đặc biệt viết về chính sách quân công bằng tiến. Cảm ơn bạn đã cho biết nhiều chuyện hay. Có rành, ghé toà soạn. Thân.

Bạn NGUYỄN QUỐC (Kiến Hòa). Bạn đề nghị mở mục «Xọt Rác», đề liệt vào đó tất cả những cái gì dơ dáy. Theo tôi nghĩ thì hai mục Phú De và Bốc Mã, cũng đủ chứa đựng những thứ đó rồi. Mong nhận ý kiến khác.

Bạn THẬN, CAN, TÌ, PHẾ. (Hoàng triều Cương thổ). Bức công điện SOS của bạn, hỏa tốc tới chúng tôi sao giọng văn bí hiểm quá. Chúng tôi xin đăng lại một phát «xét rằng» như thế này:

— Xét rằng: Trong lúc quốc gia hữu sự, nước nhà gặp cơn khó khăn, viện trợ rất rối, chúng ta cần phải tự túc tự cường bằng cách tăng thuế kiệm ước. Hoan hô Nhà Nước.

— Xét rằng; Trong lúc Nhà Nước cho thi hành chính sách tăng thu giảm chi để cứu nguy đất nước, thì ở các tỉnh lẻ đất hoàng triều cương thổ, bọn hạm lớn, hạm bé đang âm thầm cấu kết với bọn gian thương, đầu cơ những lạm khuấy động kinh tế địa phương. Kính xin Nhà nước chiếu cố tới bọn đó.

— Xét rằng: Lũ Công Chức chúng tôi là nạn nhân đau khổ nhất trong cái vụ Kiệm ước. Thiết tha kêu gọi lòng nhân đạo của Nhà Nước, ra lệnh cho các quan tỉnh lẻ, cấp cứu chúng tôi như các quan tỉnh chẵn đang làm ở Thủ đô, trong vụ bán Nhu yếu phẩm lưu động, thay thế cho cái Hợp tác xã Công chức đầy tính chất thương mại và chậm tiến.

— Xét rằng: Đời sống chúng tôi tuột thang khủng khiếp... kính xin Nhà Nước hãy ghé xuống, ghé xuống, ghé xuống nữa v.v...

Chúng tôi xin chuyển lên hai tài tử Ti Vi Kinh, Tài, Nhự vậy. đã bằng lòng hay chưa, hỏi các cụ Thận, Can, Tì, Phế. Các cụ sống ở đất Hoàng triều Cương thổ, thì các cụ đã thành người rừng mất rồi. Ráng đóng khổ mà làm «Tặc đảng» đi. Thân.

Lại thêm một sự làm cảm về Trung Tá «Núi» Vì thành tâm phục vụ dư luận Con Ong số 84 có đăng bài «Thầy học của hai ông Trương nói về l trang sử bản» của ông N.V.K Với bài này ông không có ý ngờ vực ông Trương tá «Núi» đã mượn mình dịch ra Anh văn cuốn TCK - TKN Mậu thân của V.C. rồi đem trả và chẻ vắn kềm, như ng bên trong đã khai thác bản văn dịch của ông ta.

Nay Con Ong điều tra để tìm sự thật thì ông Trương tá «Núi» làm công tác của chánh quyền, ông không lợi lộc gì để làm sự khai thác bất lương đó. Ngoài ra chánh phủ có trả tiền thì trả thần g cho người dịch là hai ông Phách và Nhả, nghĩa là tiền thù lao không qua tay ông Trương tá «Núi».

Do bài của ông N.V.KH. không có sự hiểu lầm đáng tiếc Ông Kh đã được mời đến để thượng cấp của ông Trương tá «Núi» giải thích nguyên uỷ thì ông Kh được biết rằng ngót nửa cuốn sách ông dịch dở dang được trả lại cho không phải là khô ng hay nhưng lối dịch này chỉ có thể dùng trong các bản giấy mà thôi, còn đem in thành sách phổ biến đi khắp các nước ngoài Quốc tế thì dịch phẩm của ông Kh chưa đạt tới mức cao đó. Ông Kh lại được biểu bản dịch của hai ông Phách Nhả vừa in xong để được trông thấy sự thực.

Kết quả là ông Kh cách đây 10 ngày có gửi đến Tòa Soạn Con Ong một bức thư yêu cầu Con Ong «CÁI CHÍNH.. VÀ ĐỀ KHỎI TỒN HẠI ĐẾN PHƯƠNG DANH CỦA TRUNG TÁ NÚI».

Thật là làm cảm! Con Ong từ nay quyết chấm dứt việc này vĩnh viễn để khỏi nhảm tai độc giả và thành thực lấy làm tiếc đã để việc này xảy ra không khỏi làm buồn lòng Trương Tá «Núi».

NÀ CẦU
cơm trong

PHÚ DE GIAO CHI

THỐI LÂM

Đạo này, người ta hay bày trò chơi nham nhở trên trang quảng cáo của các nhật báo, ở những mục tin vui, tin mừng. Thí dụ, tuần trước, trang 8 của nhật báo Chính Luận của chủ nhiệm Đặng Văn Sung, vị chính khứa khôn ranh nhất nước mà tiếng tăm vang dội thế giới (theo ông Đặng Phong báo Quyết Tiến), đã cho đăng một cái tin chia mừng với một ông Ký sư. (không tiện nêu tên, sợ ông này xấu hổ nóng thuốc chuột tự tử.)

Ông GIÁM ĐỐC SỞ BỤI ĐỜI, đã vì vớ: «TIN BUỒN CHO CÁC EM GÁI SAIGON» khi báo tin ông Ký sư nọ lấy vợ! Có ba giả thuyết đặt ra.

1/ Ông Ký sư nọ con nhà giàu (hay đã đi làm ở chỗ bõ, ăn cắp được đồng bạc), đại gái, chịu khó sắm hột soàn tặng gái nên khi ông ta đi lấy vợ các gái Saigon buồn vì hết lột... mông?

2/ Ông Ký sư nọ hào hoa, có cái lưỡi trứ danh. Thay vì tỏ tình bằng mắt, ông tỏ tình bằng lưỡi. Và các em gái Saigon tiếc ngón võ lưỡi của ông đã chỉ dành riêng cho vợ ông?

3/ Ông ký sư nọ là... Cậu Chó, Ký sư Cậu Chó thích tru khi tỏ tình. Ký sư Cậu Chó «sang ngang», các em gái Saigon tiếc răng ngọc võ vừa tru vừa đánh đáo tổ của Ký sư Cậu Chó?

Nhưng sao lại các em gái Saigon? Phải nói các em gái Chuồng Chó mới đúng và mới gỡ danh dự cho các em gái Saigon được. Ký sư Cậu Chó lấy vợ, các em được Chuồng Chó tiếc và buồn. Tội nghiệp cho Ký sư Cậu Chó. Thối nhè, từ nay quý vị chăm dứt giùm cái trò thối chia vui cho Du này nhờ. Vui về cứ việc nhưng đừng đi quá xa sự vui về, đùa cợt mà nó hóa ra thói cóc chết. Và ông chủ nhiệm Đặng Văn Sung khi cho đăng cái quảng cáo nhục mạ chung các em gái Saigon, không sợ các em... tức vấy mini trước Chính Luận mà phân đối hay sao? Nhờ ông tí. Ông giàu rồi, quảng cáo cũng nên, tuyên lỵ và thận trọng giùm cái chữ ông Sung!

BẮT HÀNG LẬU

Chiến dịch bắt hàng P.X. đã và đang còn tiếp diễn. Có hai vấn đề còn đặt ra ở đây:

1/ Chợ trời là sản phẩm của chiến tranh, không bao giờ là vấn đề quốc thể. Nếu hàng P.X. bán ở chợ trời có làm hao cái túi thuế của Bộ Tài Chánh phần nhỏ mọn nào thì nó lại giúp cho một số người lao động nghèo khổ kiếm ăn trong thời buổi gạo châu củi quế này. Những người bán đồ PX không phải là những người VÀO PX XẤN CẤP. Họ chỉ mua đồ của người Mỹ, người Đại Hàn, người Phi; luật Tán AN CẤP ở PX hay làm cách nào đó để đồ PX ra bán cho họ. Vậy ngăn chặn nạn bán đồ PX lậu thế là ngăn chặn đồ từ PX chở ra chứ không phải, không thể tịch thu đồ PX đang bán ở chợ trời. Biện pháp này thật nhân tâm. Con Ong đề nghị nhà nước trả lại đồ đã tịch thu ở chợ trời cho dân lao động, đừng vô sản hóa một giai cấp đang được cơ bở, đang được hứa hẹn hữu sản hóa.

2/ Nhiều nơi, MP Mỹ đơn phương xông xộc vào nhà dân chúng khám xét đồ PX lậu, Họ hạch hỏi từng cục xà phòng! MP Mỹ chỉ được khám xét, hạch hỏi lính Mỹ hay đi xa hơn, khám xét, hạch hỏi nhà mẹ Mỹ, nhà lính Đại Hàn, nhà lính Phi Lật Tân. Và không được quyền khám xét, hạch hỏi người Việt Nam, dù người Việt Nam bán buôn ở chợ trời. Ngay cả quân cảnh VN cũng không nên được điều động vào chiến dịch cần quét, tịch thu hàng lậu. Công việc đó, hãy để cho Kiểm nã kinh tế đi với Cảnh sát Chúng ta hàng lớn tiếng nói về chủ quyền quốc gia, tại sao lại để MP Mỹ đi khám xét dân chúng VN? Con Ong yêu cầu Bộ Tài Chánh xét gấp vụ này kéo Cộng sản nó tuyên truyền xuyên tạc rất có hại cho chính nghĩa của chúng ta.

CHIẾN TRANH ĐÔNG TÂY

Cuộc chiến tranh giữa hai nước Dao Cầu Thuyền Tân và nước Rắn Bò Cây Xanh đang được điều động, Nước Dao Cầu Thuyền Tân với các võ sư Nguyễn Văn Ngãi, Trần Thế Minh làm cố vấn tối cao, hợp cùng các tay vũ biên Song Long Tinh, Tam Tinh Hải Cầu, ... cương

In tại nhà in Dân Nuyễn, 54 Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH

quyết tung bạc tạo dư luận tốt để nghiên nát nước Rắn Bò Cây Xanh, Nước Rắn Bò Cây Xanh có về... không chịu chi địa. Mà cuộc chiến này, phi địa bất chiến thắng. Ấy là nói chung chung, vậy Chử Con Ong hãy thấy bên nào hợp là về phe ngay. Chẳng hạn trong cuộc chiến tranh ông chính Con Ong xâm mình về phe Sinh viên Y khoa. Bị mang tiếng đóp mấy triệu của... Sinh viên! Nghe nói, thứ bày này, tướng quân Vũ ngọc Hoàn đã chấp thuận cho Rắn Bò Cây Xanh dùng Bệnh viện Công Hòa làm nơi tu tập quân hào Tiến Bộ lo kế hoạch đối phó với quân Phản Tiến Bộ.

Đón coi cuộc chiến nổ bùng.

NÓI LẠI

Số trước, Du Thần Chi thành thực khen ngợi dân biểu Ngô Công Đức vì lần đầu tiên, ông Ngô Công Đức đã bênh vực dân biểu Nguyễn Trọng Nho, người mà ông hằng xếp vào loại «ruồi tái bé». Ông Đức tỏ ra phân nộ khi đơn xin ra báo của ông Nho cứ bị xếp hoài trong khi các dân biểu khác ra báo ầm ầm. Trong vụ này và hãy kể riêng vụ này, ông Ngô Công Đức đã tỏ ra biết điều. Tại sao Du này không tỏ ra biết điều với ông Ngô Công Đức? Hy vọng ông Ngô Công Đức mãi mãi biết điều. Để mãi mãi Du này được khen ngợi, và xin lưu ý ông Ngô Công Đức, nếu ông còn là người xin ông đừng ý cái chức chủ tịch ủy ban Thông Tin Hạ Viện của ông mà đi vận động đóng cửa báo Con Ong, Quả đất trời và ân oán không thể chấm dứt được đâu.

ĐẠI HỌC VĂN KHOA HAY ĐẠI HỌC CON ONG

Người trí thức khoa bảng mà giáo sư Lý Chánh Trung diễn hình vẫn mơ hồ vọng về triều đại «Phi cao đẳng bất thành phu phụ», vẫn tưởng mình được xã hội cho phép đem bằng cấp của mình trưng ra. Và xã hội phải xúm lại mà cổ võ, ca ngợi. Giáo sư Lý Chánh Trung, (bông toa sen trong ... văng?) đã quá lắm, quá khờ và quá... già đồ, Vạn nay kinh bị một số trí thức khoa bảng Giao Chi từ khi M10 Trạch Đông đánh giá trí thức không có giá trị bằng cục phàn. Nhưng trí thức từ môm nhất ở Giao Chi vẫn không dám có thái độ với CS. Im lặng Cầu an. Và, khôn nạn hơn, khối kẻ còn cổ võ cho CS còn làm tôi tớ cho CS không lương. Để ngồi ăn trên ăn dưới ở xã hội miền Nam mà chửi lại xã hội miền Nam. Bọn trí thức ấy, chỉ cần nhân danh những người chống Cộng, chúng tôi đã có quyền khinh bỉ họ. Và, nếu có quyền của người cai trị, chúng tôi sẽ đóng cái chuồng chó nhốt họ vào trong ấy. Vạn này tưởng đã đến lúc những nhà chân trí thức phải định nghĩa cho rõ hai tiếng TRÍ THỨC. Trí thức là người khoa bảng hay trí thức là thái độ của con người có học đối với đất nước? Nếu trí thức chỉ là bọn tưởng mình xuất thân từ đại học ngoại quốc, tưởng mình học là để được hưởng mọi đặc quyền, tưởng mình được hưởng đặc quyền là có quyền phản bội đất nước, Vạn này xin phép nhà trí thức Lý Chánh Trung, được chửi cái bọn trí thức khôn nạn đó vài phát!

Trí thức, danh từ ấy đã bị một số khoa bảng đâm giầy dích cứt lên. Danh từ ấy hết thiêng rồi. Không ai thiết ca ngợi nó. Vậy giáo sư Lý Chánh Trung đừng hy vọng một ảo vọng. Giáo sư nên biết điều một chút, chớ lơn lối ngoài phạm vi... đại học văn khoa. Nhất là chớ nên lơn lối những kẻ vốn coi một trí thức khoa bảng thủ lợi như đám kèn kèn ghê lờ của dân tộc.

Khi giáo sư Lý Chánh Trung dạy học trò của ông, ông nói:

— «Nhưng các anh không có quyền mang những danh từ giọng địa của tờ báo Con Ong vào Đại học Văn Khoa không có quyền viết về các vị thầy của các anh rằng «Họ rút đầu vào mưa rồi mất vì cái lá đa» không thể chấp nhận điều đó ngoài báo Con Ong.

Khi các anh làm như vậy thì chỉ có hai con đường hoặc các vị thầy bị chửi phải rồi.

Đại Học Văn Khoa đề nhường chỗ cho quý ông Ma Cạo bà Thập Thành gì đó vào đây đây các anh hoặc chính các anh phải rời Đại Học Văn Khoa để theo học với quý ông bà nào đó.

Giản dị là như vậy và một trường Đại học biết tự trọng chỉ có thể làm như vậy.

Và nếu có thể có nhiều lý do trong sự từ chức đồng loạt của anh Nguyễn Văn Trung và 7 trường ban khác,

DU THẦN CHI CÔM TRONG

chắc có một lý do chung là những người ấy không còn cách nào trả lời các anh, ngoài việc từ chức: Để cho chính các anh khỏi phải đi học ở cái ĐẠI HỌC CON ONG.

Ông thầy Lý Chánh Trung trách học trò của ông, trách thiên hạ mà không tự trách mình trước hay đồng nghiệp của mình trước. Học trò mất dạy là tại thầy. Chúng nó chửi thầy vì thầy chúng nó rất phượng ba que xỏ lá. Tuần báo Con Ong không ... tội lỗi. Mà chỉ phơi bày một thực trạng «bi đỗi vô liêm sỉ» của một số bậc thầy Dạy văn chương, triết lý mà không làm thấm nhuần vào tư tưởng học trò, để chúng thấm nhuần văn chương sống sượng, hôi một thằng lưu manh nó cũng có thể trả lời rằng tại các đảng sư phụ giống hệt Đinh Xuân Thu thứ sư phụ phi sư phụ! Anh trông có đại anh sẽ gặt cỏ đại. Anh đừng trách đất dung túng cỏ dại mọc. Tuần báo Con Ong không bao giờ là thứ báo bất tử và truyền bá đạo lý cả. Xin nhường cái vinh dự ấy cho báo Tiếng Nói Dân Tộc của người cô đơn Lý Quý Chung. Con Ong tuyên bố nhiều lần: Sẽ đình bản khi xã hội hết ngợm, hết chó, hết rom rác và hết trí thức lưu manh. Con Ong ra đời để lộ bịch bọn lãnh tụ CS để quét chổi chà lên mặt lũ trí thức vong bản, bọn ăn cắp, tham nhũng, bọn phá hoại miền Nam.

Con Ong không thèm tranh chức, tranh cơm với các ông giáo sư đại học văn khoa. Để học trò «mang những danh từ, giọng điệu Con Ong vào Đại Học Văn Khoa» là các ông thầy văn khoa bất tài vô tưởng hay nham nhở, mất dạy đến nỗi bị học trò đánh cho tới tấp mặt mũi. Vạn này thật thú thật với giáo sư Lý Chánh Trung rằng, ngoài ông, ngoài một số vị giáo sư văn khoa khả kính, khối ông thầy mà tư cách và tài năng còn thua Ma Cạo và Thập Thành của tuần báo Con Ong. Có dịp, Con Ong sẽ đi tìm mặt từng bậc thầy văn khoa, từ Nguyễn Văn Trung tới Phạm Việt Tuyên.

Có hơn hai vị giáo sư văn khoa viết sách toàn thương tư tưởng hay chép lại sách của thiên hạ mà vẫn cứ xưng hùng xưng bá! Hành diện gì mà giáo sư Lý Chánh Trung phách lối? Ông phải tự thẹn vì cạnh ông có nhiều người thối tha, hôi hám. Một giáo sư Đại học biết tự trọng không nên quy lỗi cho thiên hạ, không nên la lối om xòm mà chỉ cần khốc cho cái đại học văn khoa của mình. Vạn này dám hứa với ông Lý Chánh Trung rằng không có khoa bảng để dạy văn chương, triết lý nhưng nếu được vào Đại Học Văn Khoa để dạy cách chống Cộng, để làm cho sinh viên không hèn, không thụ động trước giặc Cộng, Con Ong sẽ ăn đứt ông Nguyễn Văn Trung.

Không có Đại Học Con Ong nhưng có tinh thần Con Ong. Đó là tinh thần cách mạng phản kháng bọn vô tài bất tưởng trong xã hội miền Nam. Đã kích bọn trí thức vọng ngoại cầu an, thân CS, đâm đâm bọn kết bè lập phái suy tôn lẫn nhau trong bất cứ một lãnh vực nào. Nhưng nếu giáo sư Lý Chánh Trung muốn vì Đại học Văn khoa Saigon với Đại Học Con Ong thì đó là quyền của ông. Riêng Con Ong cảm thấy nhục nhã. Con Ong không có khoa bảng song Con Ong rất hiềm những câu cạnh, chui lồn để được dạy ở đại học văn khoa, hay luông cúi những kẻ xỏ lá bất tưởng có uy quyền nhất thời để cầu danh và lợi. Con Ong chỉ có những thẳng viết nham chớ, sống sượng song thẳng nào cũng có liêm sỉ và biết lễ độ với những người thiện chí tư cách. Con Ong lại khá đồng thẳng biết sáng tạo biết phô bày tư tưởng chính mình chứ không có thằng nào nhai lại tư tưởng của thiên hạ tháng này, qua năm nọ rỗng rả mà cứ huyền hoang. Và sau hết cần thiết nhất cho sự sống còn của dân tộc, Con Ong biết và dám chống Cộng Sản.

Đã có một ông, giáo sư đại học văn khoa nào dám đem cái đầu mình thách thức với CS như Con Ong? Đã có một ông giáo sư đại học văn khoa nào dám tỏ thái độ với Mỹ như Con Ong? Vậy thì so sánh Đại Học Văn Khoa (Vạn này muốn tách rời anh em sinh viên ra khỏi sự so sánh này, với Đại Học Con Ong, ông Lý Chánh Trung đã vấy nhơ lên Con Ong. Xin được trả sự «cao quý» ấy về cho các bậc thầy đại học văn khoa.

Và chấm dứt một lần «đi» lạng nhách, vô tích sự, vạn bất đắc dĩ, ế chề nhục nhã và dơ dáy. Và nhiều vì trùng... trí thức ừ lỵ.

(VẠN TỐC MAI)

(Con dè hoang của nghị hách)